

„Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung“ Symposium 2018

Die Zeitung PoliTeknik, das Institut für Bildung und Kultur (Universität Jena), das Interdisziplinäre Forschungszentrum Kindheiten.Gesellschaften (Universität Wuppertal) und der Verein für Allseitige Bildung e.V. führen in Kooperation mit der Hochschule Koblenz am 27. Oktober 2018 ein Symposium mit dem Titel „Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung“ durch.

Die Tagung findet im Rahmen des gleichnamigen Projekts statt und stellt eine Fortführung der Veranstaltung von 2016 dar. Sie bietet staatlichen Institutionen, Experten, internationalen- und zivilgesellschaftlichen Organisationen bis hin zu Studierenden und Schüler*innen die Möglichkeit sich über die Idee einer Erweiterung von Bildung als ein Menschenrecht auszutauschen, die Gegenwart der Bildungspraxis und deren Fol-

SYMPOSIUM

DRAFTING COMMITTEE 1948

„ERWEITERUNG des MENSCHENRECHTS auf BILDUNG - 2018“

Eröffnungsreden
Prof. Dr. Kristian Bosselmann-Cyran · Prof. Dr. Marlies W. Fröse
Prof. Dr. Armin Schneider · Konferenzschaltung

VORTRÄGE I „Positionen zur Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung – Artikel 26 der AEMR“
Prof. Dr. Vernor Muñoz · Prof. Dr. Michele Borrelli · Prof. Dr. Eric Mührel
Studierende der HS-Koblenz

IMPULSREFERAT „Demokratisch Illegitime Eingriffe in das deutsche Bildungssystem“
Prof. Dr. Armin Bernhard

VORTRÄGE II „Projekterfahrungen“
Begoña López Cuesta · Prof. Dr. Alexandre Magno Tavares da Silva

**27. Oktober 2018
Samstag**

Hochschule Koblenz
RheinMoselCampus
Raum: n 105 (Oberlichtsaal)
Konrad-Zuse-Straße 1
56075 Koblenz

gen aus eigener Erfahrung und Perspektive heraus zu debattieren.

Das gleichnamige Projekt wird von den Projektträgern als ein Rat konzipiert, in dem unterschiedliche gesellschaftliche Akteure, die sich weltweit für die Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung engagieren, die Schnittmengen ihrer diesbezüglichen Positionen gemeinsam ausarbeiten können, mit dem Ziel eine „Erklärung zur Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung“ in den kommenden Jahren bei der UN-Generalversammlung zur Abstimmung vorlegen zu können. Das Projekt hat dabei den Artikel 26 der UN-Menschenrechtserklärung im Fokus, dessen Änderung/Ergänzung im Sinne einer fortschrittlichen Erweiterung erfolgen soll.

SEITEN: 7 - 10

İnsan hakları evrensel beyannamesi*

Önsöz

İnsanlık ailesinin bütün üyelerinde bulunan haysiyetin ve bunların eşit ve devir kabul etmez haklarının tanınması hususunun, hürriyetin, adaletin ve dünya barışının temeli olmasına,

İnsan haklarının tanınmaması ve hor görülmesinin insanlık vicdanını isyana sevkeden vahşiliklere sebep olmuş bulunmasına, dehşetten ve yoksulluktan kurtulmuş insanların, içinde söz ve inanma hürriyetlerine sahip olacakları bir dünyanın kurulması en yüksek amaçları olarak ilan edilmiş bulunmasına,

İnsanın zulüm ve baskıya karşı son çare olarak ayaklanmaya mecbur kalmaması için insan haklarının bir hukuk rejimi ile korunmasının esaslı bir zaruret olmasına,

Uluslararası dostça ilişkiler geliştirilmesini teşvik etmenin esaslı bir zaruret olmasına,

Birleşmiş Milletler halklarının, Antlaşmada, insanın ana haklarına, insan şahsının haysiyet ve değerine, erkek ve kadınların eşitliğine olan imanlarını bir kere daha ilan etmiş olmalarına ve sosyal ilerlemeyi kolaylaştırmaya, daha geniş

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi

Yıldönümü
10 Aralık 1948

bir hürriyet içerisinde daha iyi hayat şartları kurmaya karar verdiklerini beyan etmiş bulunmalarına,

Üye devletlerin, Birleşmiş Milletler Teşkilatı ile işbirliği ederek insan haklarına ve ana hürriyetlerine bütün dünyada gerçekten saygı gösterilmesinin teminini taahhüt etmiş olmalarına,

Bu haklar ve hürriyetlerin herkesçe aynı şekilde anlaşılmasının yukarıdaki taahhüdün yerine getirilmesi için son derece önemli bulunmasına göre,

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, İnsanlık topluluğunun bütün fertleriyle uzuvlarının bu beyannamayı daima gözönünde tutarak

öğretim ve eğitim yoluyla bu haklar ve hürriyetlere saygıyı geliştirmeye, gittikçe artan milli ve milletlerarası tedbirlerle gerek bizzat üye devletler ahalisi gerekse bu devletlerin idaresi altındaki ülkeler ahalisi arasında bu hakların dünyaca fiilen tanınmasını ve tatbik edilmesini sağlamaya gayret etmeleri amacıyla bütün halklar ve milletler için ulaşılacak ortak ideal olarak işbu İnsan Hakları Evrensel Beyannamesini ilan eder.

Devamı 16. sayfada ►

www.politeknik.de

PoliTeknik

info@politeknik.de

Posta adresi: **Politeknik** • Postfach 25 03 48 | 40092 Düsseldorf

İÇİNDEKİLER

1. Sayfa

- 27 Ekim 2018
"Eğitim Haklarının Genişletilmesi - 2018"
Projesi kapsamında 2. Sempozyum

1. ve 16. Sayfa

10 Aralık 2018
İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 70. Yıldönümü "ÖNSÖZ"

2. Sayfa

"Eğitim Haklarının Genişletilmesi - 2018"
Sempozyumu

3. Sayfa

Dr. Wolfgang Bittner
Almanya, bir ABD sömürgesi mi?

Koşullar savaşın hemen akabinde
oluşturuldu

4. Sayfa

Prof. Dr. Wolfgang Kaschuba
Kent Kültürü: Azınlıkların Anayurdu mu?

5. Sayfa

Oksana Rodionova (RUSYA)
Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel
Beyannamesi -Eğitim Haklarının
Genişletilmesi Üzerine Düşünce ve Öneriler

6. Sayfa

Prof. Dr. Claus Melter
İrkçılıkta ve İrkçılığa Karşı Sorumluluk
üstlenmek!

İrkçılıkla Yapılandırılmış bir Ülkede Yapılması
Gereken Analiz ve Sergilenmesi Gereken
Kararlılığa Dair Görüşler

7. - 10. Sayfalar

"Eğitim Haklarının Genişletilmesi - 2018"
Sempozyumu

- Afiş
- Konuşmacılar ve program
- Yönetimin mesajı

11. - 14. Sayfalar

Dünya Genelinden Üniversite Öğrencileri ve
Eğitim Hakkı Üzerine Görüşler
- **Camila Antero de Santana** (BREZİLYA)
- **Cossette Woo** (ABD)
- **Tamralipta Patra** (HİNDİSTAN)
- **Brenda Passos dos Santos** (BREZİLYA)

12. Sayfa

Yetkin Boz
Türkiye'de Eğitim Üzerine bir Yorum

15. Sayfa

Prof. Dr. M. Murat Erdoğan
Sınırlamanın En Kibar Çerçevesi: "Misafirlik"
"Almanya'da Türk 'Göçmenler' ve Türkiye'de
Suriyeli 'Sığınmacılar'
- Statü Kaybının Sonuçları"

16. Sayfa

10 Aralık 2018
İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 70.
Yıldönümü
"MADDELER"

KÜNYE | IMPRESSUM

PoliTeknik

Türkçe Gazete
Türkische Zeitung

Quartalsweise
Üç ayda bir
Unentgeltlich
Ücretsiz
ISSN 2198-8706

Herausgeber/
Yayımlayan Kurum:
Verein für Allseitige Bildung e.V.
(Çökyönlü Eğitim Derneği)

Visdp | Chefredakteur/
Genel Yayın Yönetmeni:
Zeynel Korkmaz

Postanschrift/Posta adresi:
Postfach 25 03 48
40092 Düsseldorf

Webseite/Internet adresi:
www.politeknik.de

Kontakt/ İletişim
info@politeknik.de

Druck/ Baskı:
Hürriyet Gaz. ve Matbaacılık A.Ş.
Zweigniederlassung Deutschland
An der Brücke 20-22
64546 Mörfelden Walldorf

Gestaltung/Grafik Tasarım
Atelier Grafik & Illustration
Ömer Yaprakçıran

Çeviri: PoliTeknik

Dr. Wolfgang Bittner

Almanya, bir ABD sömürgesi mi?

Koşullar savaşın hemen akabinde oluşturuldu

Eski bir Britanya-Rus çifte ajanının zehirlenmesinin ardından Rusya'ya karşı yürütülen emsali görülmemiş bir kışkırtma kampanyasında, Büyük Britanya Başbakanı, Alman Hükümeti'nden kayıtsız şartsız destek talebinde bulunmuştur - ve Almanya bu talebe riayet etmiştir. ABD ve onun hükmettiği NATO, Yugoslavya'ya karşı savaş yürüttü, Afganistan'ı işgal etti, Yakın ve Ortadoğu'yu ateşe verdi, kendi hazırladıkları bir darbenin ardından Ukrayna'yı ele geçirdi - ve Almanya buna katıldı. NATO 1990'da yapılan anlaşmaların aksine doğuda ilerliyor, Rusya sınırına binlerce asker, füze, zırhlı birlik ve savaş uçağı konuşlandırıyor - Almanya en ön saflarda yerini alıyor. ABD Rusya'ya yaptırım uyguluyor - ekonomisine vereceği ağır zararlara rağmen Almanya yaptırımlara katılıyor. Tüm bunlara Federal Hükümet'in NSA (National Security Agency) tarafından yapılan casusluk ve de çok sayıda ABD üsünün ve atom bombalarının topraklarında konuşlandırılması ve Ramstein Üssü'nden düzenlenen İHA saldırıları karşısında kayıtsız kalması ekleniyor.

Geçmişe bakış

Bu itaat, ABD ve Büyük Britanya'nın uluslararası hukuka aykırı gerçekleştirdikleri herşeye sorgusuz sualsiz katılmaya bu hazır olma durumu nasıl açıklanabilir? Bu soruyu yanıtlamak için, geçmişe, özellikle savaş sonu ve onun hemen akabindeki döneme bir bakış atmak yararlı. Çünkü o zamanlarda, gelecek on yılların politikasını belirleyecek koşullar yaratılmıştır. Aslında Hitler'in intiharından sonra şansölye olan Joseph Goebbels, Rusya ile ayrı bir barış anlaşması yapmak istiyordu, Hitler'in devlet başkanlığındaki halefi Büyük Admiral Karl Dönitz de ayrı bir barış anlaşması için müttefik güçler ile pazarlığa oturmuştu, ancak ne Stalin ne de Müttefik Orduları Başkomutanı General Dwight D. Eisenhower bunu benimsememiş ve Almanya'nın kayıtsız şartsız teslim olmasını kabul ettirmişlerdir. Savaş sonrası yıllarda Alman İmparatorluğu'nun (Deutsches Reich) bölünmesi ve Batı Almanya'nın ABD egemenliğinin etki alanına eklenmesi için gerekli önkoşullar yaratıldı.

Batıdaki üç işgal bölgesinde işgal yasalari geçerliydi. Nüfusun büyük bir bölümünün sevinç gösterileri eşliğinde 1938'de Almanya'ya katılan ve aynı biçimde işgal altında olan Avusturya'yı da, Almanya'dan derhal ayırdılar. Amerika, Britanya ve Fransa'nın işgali altındaki bölgelerde, galip güçler, Almanya'nın batısında demokratik bir anayasa oluşturmak ve 1949'da kurulan Federal Almanya Cumhuriyeti'ni Sovyetler Birliği'ne karşı tesis etmek için çabalamışlardır. Ancak tarihi kazanımları yazdığı için, Almanya'nın, "Sovyet saldırgan politikaları" nedeniyle bölündüğü şeklinde resmî bir versiyon oluşturulmuştur.

Bundesarchiv, Bild 147-0739 / CC-BY-SA 3.0

Gerçekten de Sovyetler 24 Haziran 1948'de Sovyet işgal bölgesi ve Berlin'e geçişleri durdurdu. Ancak bu adım, batıdaki üç işgal bölgesinde 20 Haziran'da tek taraflı yürürlüğe giren ve Alman Markı'nı yeni para birimi olarak saptayan para reformu nedeniyle atılmıştır. Sınırların kapatılması, batı bölgelerinde artık değerini yitirmiş Reichsmark'ın büyük miktarlar halinde Sovyet işgal bölgesine taşınmasını engellemeyi amaçlıyordu, zira değerini yitirmiş paralar orada enflasyona neden olurdu. Böylece Almanya'nın Doğu ve Batı Almanya olarak bölünmesi kesinleşti ve dolayısıyla bazı siyasetçilerin tarafsız kalınması talebi tümüyle imkânsızlaşmış oldu. Ve belli ki bunun böyle olması isteniyordu.

Önkoşullar nasıl yaratıldı

23 Mayıs 1949'da anayasa kabul edildi, 14 Ağustos 1949'da ilk federal meclis seçimleri yapıldı, işgal güçlerinin denetiminde yeni kurulan Federal Almanya Cumhuriyeti, 20 Eylül 1949'da Dr. Konrad Adenauer'in başkanlığında artık bir hükümete sahipti, o, 15 Eylül'de bir oy farkla şansölye seçilmişti. Adenauer seçimlerde SPD'li rakibi Kurt Schumacher'i yenmeyi başarmıştı. Katılım oranının %78,5 olduğu seçimde, CDU, Bayera Partisi CSU ile birlikte oyların yüzde 31'ini almıştı, SPD %29,2'lik oy oranı ve az bir fark ile kaybetmişti. Sırayla FDP oyların %11,9'unu, KPD %5,7'sini ve aşırı sağcı Alman Partisi (Deutsche Partei) %4'ünü almıştı. Partisi "devletleştirme ve kolektifleştirme" karşı olan FDP başkanı ve gazeteci Theodor Heuss cumhurbaşkanı oldu.

Almanya'nın siyasi tarafsızlığını olanaqlı gören Kurt Schumacher, hammad-

de üreten tüm sanayinin devletleştirilmesini talep etmiş, ABD'ne çok sıkı bağlanılmasını gerektiğini savunmuş ve Federal Almanya Cumhuriyeti'nin silahlanmasını kararlılıkla reddetmiştir. Hukukçu ve eski bir milletvekili olan Kurt Schumacher, savaşın hemen ardından SPD'nin yeniden inşası için yoğun çaba göstermiştir. O, Birinci Dünya Savaşı'nda bir kolunu kaybetmiş ve Nazi Dönemi'nin büyük bir bölümünü toplama kampında geçirmişti.

Buna karşın, anayasaya aykırı bir biçimde Batı Alman girişimcileri tarafından bol miktarda bağışla desteklenen aşırı muhafazakâr Adenauer, müttefik güçlerin favorisi olarak Batı'ya bağlanmayı, yeniden silahlanmayı ve sosyal pazar ekonomisini savunuyordu. Mili-tan bir antikomünist ve Sosyal Demokrasi karşıtı olarak kendisi Prusya Eyalet Meclisi'nde Birinci Kamara üyesiydi ve Alman İmparatoru'na danışmanlık yapan Danışma Meclisi'nin (Staatsrat) başkanıydı. En yakın arkadaşı, bankacı ve CDU kurucu üyesi Robert Pferdmenges, henüz 1946'da Hristiyan Demokrat Birlik Partisi'nin saymanı olarak Rheinland'da başarılı bir şekilde bağış toplamış ve 1950'de Alman Federal Meclis üyesi olmuştur.

Adenauer 1946'dan beri büyük limuzini ve şoförüyle batı işgal bölgelerini dolaşıyordu. Müttefik güçler ona her tür desteği vermiştir ve o, Fransız Başbakanı Georges Bidault'a etkide bulunarak, Batı Berlin'in bir federal eyalet olması- ni engellemiştir - bu ağır bir seçim manipülasyonuydu. Çünkü, Adenauer'in seçilmesini tehlikeye sokacağı için, Sosyal Demokratların kalesi olan Berlin'de

federal seçimlerin yapılması engellenmiş oluyordu. Adenauer, FDP ve DP ile koalisyon kurdu.

Federal Almanya'nın savaş sonrası tarihinin en etkili öğelerinden biri komünistlerin şeytanlaştırılması ve takibat altına alınmasıydı. Bu noktada da ABD ona kol kanat germiştir. Eski Doğu Cephesi Keşif Birliği Müdürü Reinhard Gehlen'in, Federal İstihbarat Dairesi'nin (BND) başkanı olarak verdiği destek tipiktir, zira BND bir yurtdışı istihbarat örgütü olarak bu konunun muhatabı değildi. Gehlen'in birliği, Nazi büyüklerinin yuvalandığı, eski SS, Güvenlik İstihbarat Birimi (SD) ve Gestapo subaylarının üyesi olduğu bir birlik olarak Federal Cumhuriyet'in siyasi yönünü önemli ölçüde belirlemeye katkı sağlamıştır. Alman siyasetini etkileyen ağlar da buna dahildir, bu ağlar kısmen günümüzde bile ABD çıkarları için finanse edilmekte ve yönetilmektedir.

ABD'nin müdahalesi altında Rusya'ya karşı

Bu şekilde, seçim manipülasyonları, partilere yapılan yasadışı bağışlar, anayasa ihlali, müttefik güçlerin, özellikle ABD'nin beyin yıkaması ve artan etkisi ile, Federal Almanya Cumhuriyeti, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından sistematik olarak ABD'nin nüfuzuna terk edilmiş ve Sovyetler Birliği'ne karşı konuşlandırılmıştır. Farklı hükümetler döneminde farklı boyutları olan ABD'nin Alman siyaseti ve kamuoyu oluşturan medya üzerindeki bu müdahalesi günümüze dek sürmektedir.

Özellikle Angela Merkel'in başbakanlığı ABD'nden gelecek direktifleri yerine getirmek için oldukça büyük bir isteklilik sergilemektedir. Dolayısıyla Almanya'nın bağımsızlığına ilişkin sürekli bir şüphe dile getirilmiştir ve getirilmeye devam ediyor. 1952 tarihli Almanya Antlaşması ve de 1990 tarihli İki Artı Dört Anlaşması ve Almanya'daki NATO Birlikleri Statüsüne Dair Ek Sözleşme bu yönde bilgi sunuyor.

Aslında Almanya Antlaşması'nın Alman bağımsızlığına dair sınırlamaları İki Artı Dört Anlaşması ile kaldırılmıştır, ama müttefik güçlerle 1993'te yapılan yeni pazarlıklar sonucunda, ABD'nin küresel rolü gözetilecek biçimde yeniden bağımsızlığı sınırlandıran hükümler, Almanya'daki NATO Birlikleri Statüsüne Dair Ek Sözleşme kapsamına alınmıştır. Bu, Federal Almanya'da konuşlu yabancı birliklerin yasal statülerini ve onların kendi güvenlikleri için gerekli önlemleri belirleme yetkisini konu almaktadır, zira iletişim ağlarına ve adli kovuşturma sistemlerine müdahale de bu önlemlere dahildir. Öte yandan ABD'nin gizli baskı ve şantaj yapmak için nüfuz etme olanaklarına da sahip olduğu hesaba katılmalıdır. Çünkü o an Almanya'nın aslında teorik olarak hukuken bağımsız, pratikte ise salt sınırlı bir bağımsızlığa sahip olduğunu saptamak mümkündür. ■

Çeviri: Kenan Oruç

Oksana Rodionova | Rusya Eğitim ve Bilim Çalışanları Birliği (ESEUR) · Halkla İlişkiler Departmanı Sorumlusu

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi - Eğitim Haklarının Genişletilmesi Üzerine Düşünce ve Öneriler

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi 26. madde ilk fıkrasında 'Her birey eğitim hakkına sahiptir' denmektedir. Eğitim ücretsiz olarak sunulmalıdır. En azından ilköğrenim ve genel eğitim kurumları ücretsiz olmalıdır. İlköğrenim zorunlu olmalıdır. Teknik ve mesleki eğitim kurumları herkesin erişebileceği biçimde olmalıdır. Yüksek öğrenim ise her bireyin yeteneklerine uygun olarak fırsat eşitliği ile bağdaşır durumda olmalıdır.

Rusya Federasyonu olarak biz bu konuda daha ileri bir konumdayız. Anayasamız sadece ilköğretimi değil bunun yanında genel orta öğretimi de zorunlu eğitim kapsamına almıştır. Bunun haricinde "yerel idarelere, devlete ve diğer kurumlara bağlı olan genel liseler ile meslek liselerinin ulaşılabilirliği ve okul öncesi eğitimin ücretsiz olması garanti altına alınmalıdır". Rusya Federasyonu Anayasası ana metninin 3. maddesine göre "Her bir birey rekabet unsurları göz önüne alınarak yerel ve devlet idaresine ait kurumlarda ücretsiz eğitim alma hakkına sahiptir" demektir. Bu bağlamda bütün dünyada ve özellikle Rusya Federasyonu'nda bireyin eğitim hakkının olduğu, hatta bu hakkı ücretsiz kullanabileceği anlaşılmaktadır. Daha ne istenebilir ki? Eğitim alma, meslek edinme ya da daha önceden belirlediği mesleği geliştirmek için çocukların, onların ailelerinin ya da yetişkinlerin başka hangi hakka ihtiyacı olabilir ki?

Orta öğrenim kurumlarında, hatta okul öncesi eğitim merkezlerinde okuyan çocuklarla konuşulduğunda bu sorunun cevabını almak mümkündür. Çocuklar küçük yaşlardan itibaren daha hızlı ve kaliteli öğreniyorlar. Kendi yaşlarıyla sosyal ağlarda sohbet etmeleri, Youtube aracılığıyla videolar izlemeleri ve ağ oyunları ile meşgul olmaları nedeniyle öğretmenlerini dinlemeye fırsat olmuyor. Elbette günümüzde büyük çaplı bir bilgisayar bağımlılığı bulunuyor. Bu husus artık hastalık olarak da tanımlanmış durumda. Fakat bütün bunlara rağmen modern çağın çocuklarının bu vesile ile kendilerini eğitemeyeceklerini öne sürmek doğru değildir. Çocuklar bu araçlar vesilesiyle sosyalleşiyor, internet aracılığıyla bağlantılar kuruyor ve yetişkin hayata adım atmadan önceki bilgi ve deneyim ediniyor.

Kendi kendine öğrenme, günümüz şartlarında eğitim için güncel bir seçenektir. Kişisel ve mesleki alandaki yetkinliklerin geliştirilmesi bu metodu sadece çocuklar değil, aynı zamanda yetişkinler de tercih etmektedir. Kendi kendine eğitim, sanal ortamda ya da mesafeli eğitim yöntemiyle uygulanmaktadır. Bu hususta öğrenilecek konularda yetkinliği bulunan kişilerden destek alma yoluyla, iyi ve kaliteli kitapların okunması yoluyla, sosyal ağlarda, haber gruplarında ya da benzeri mecralarda görsel olarak bilgi alınması, sanal sohbet ortamlarında konuların tartışılması, uzaktan eğitim veren kurslara, seminerlere, konferanslara ya da forumlara eşlik etme yoluyla gerçekleştirilebilir.

Kendi kendine öğrenme okullarda görev yapan eğitimcilerin, okul öncesi kurumlarda görev yapan öğretmenlerin ve yüksek öğrenim kurumlarındaki öğretim görevlilerinin ek eğitim almaları ya da kendilerini geliştirmeleri için bir fırsattır. Özel-

likle uzaktan eğitim bu hususta çok önemlidir. Birçok eğitimci, örgün eğitim veren, resmi olarak görev yapan kurumların, görevde yükselmeleri amacıyla yönlendirme yaptığı kursların bir çok nedenle kendilerine uymadığını itiraf etmektedirler. Özellikle bu biçimdeki kurslara katılmak için başka şehirlere seyahat etmek, bununla ilgili giderleri üstlenmek, o sırada giremediği dersleri başkasına emanet ettiği için geriye döndüğünde telafi etme gibi zorluklar ortaya çıkmaktadır. İkinci bir husus ise bu kurumların her zaman gerekli ve yüksek kalitedeki ders materyalleri ve eğitimcileri sağlamama imkânlarının olmamasıdır. Bazen materyaller eskimiş oluyor ve sıradan ders havasında geçebiliyor. Eğitim alan kişilerin ise kendi alanında profesyonel yarışmaları kazanmış yetkin kişilerden yeni ve iyi yöntemleri alması gerekmektedir.

Konunun anlaşılması açısından Voronej ve Rostov Bölgelerinden iki öğretmenin iki yıl önce 'Öğretmen Gazetesi' (eğitimci için yayın yapan federal bir gazete) tarafından yayınlanan mesleki yeterliliğin nasıl artırıldığını anlatan görüşlerini paylaşmak istiyorum.

Voronej İli No: 81 Orta Öğretim Kurumu tarih ve sosyal bilgiler öğretmeni ve aynı zamanda bu bölgede 2013 yılında yılın öğretmeni seçilen Svetlana SPITSINA şunları söylemektedir. "Uzaktan eğitim olayı nedir onu bir anlamaya çalışalım. (...) Çevrimiçi Eğitim Merkezi Foxford olimpiyatları ve okul öğrencileri için çeşitli konularda kendini duyurmuştur. Adı geçen Merkez 2015 yazından bu yana öğretmenlere de benzer kurslar sunmaktadır. Buradaki eğitim nasıl gerçekleşiyor? Günün belirli saatlerinde (bu zaman tarihçiler için çarşamba saat 16.00 olarak belirlenmişti) internet sitesinde canlı olarak ders yayını başlamaktadır. Ekran-da, ülkenin önemli yüksek öğrenim kurumlarından birinin hocası ders anlatmaktadır. Öğretim görevlisine sohbet ekranı üzerinden yazılı olarak soru yönelme ve bunun cevabını alabilme olanağı bulunmaktadır. Bunun haricinde önceki işlenen dersler ve ders materyalleri de bir yıl boyunca saklanıyor ve bunlara erişim olanağı sunulmaktadır. Ev ödevleri ve çalışmalar kursun niteliğine bağlı olmak koşuluyla otomatik olarak ya da bizzat hoca tarafından kontrol ediliyor. Kursun dinleyicileri ve öğretmenler için ev ödevlerini yapma konusunda bir zorunluluk bulunmuyor. Bu uygulamanın olumlu yönleri eğitimcilerle yüz yüze iletişim kurma olanağı, özellikle bilimsel olarak kendini kanıtlamış üstün düzeyde teorik materyaller ve bunun dışında uzun bir dönem bu kaynaklara erişimin sağlanmasıdır. Olumsuz yönü ise eğer derse bağlanma konusunda zamanı kaçırsanız soru sorma olanağını yitirmişsiniz demektir. Gerçi birçok eğitimci öğrencilerle elektronik ileti yoluyla iletişim kurmayı tercih ediyordu."

Elena NECHITAİLOVA, "Rusya 2008 yılın öğretmeni" yarışmasının galibi, Rostov Bölgesi, Tsimlyansk No: 1 Lisesi kimya öğretmeni olarak görev yapmaktadır. Şunları belirtmektedir: "Benim kişisel görüşüme göre görevde yükselmeye ilgili alınan eğitimlerin örgün olarak tercih edilmesi için tek bir sebep aranmalıdır. O da dersi veren, ders kaynağının sahibi olan, yöntem yaratıcısı ya da

programın sahibi olan kişi ile birebir çalışma olanağının bulunması durumudur. Fakat günümüzde kullandığımız uzaktan eğitim yöntemi ile de dersin anlatımcısına soru yönelme ve sorunun cevabını dinleme olanağı elde edilmektedir. Kendim için 'Foxford' platformu üzerinden sunulan kursları tercih ediyorum." Bunun haricinde Intel 'Eğitim Galaksisi' platformu faaliyetleri de kumbaramda bulunmaktadır. Uсталık sınıfları (18-24 saat) esasına göre düzenlenen konferanslar, webinarlar da değişik problem yöntemleri için harika kaynaklardır. Bu çalışma sistemi, meslektaşların bir araya gelmesine olanak sağlamaktadır. Bu bağlamda Marina Kurvits'in Tallin Üniversitesi'ndeki doktorasının ardından, altüst olmuş eğitim sistemini gündeme getirmesinden sonra, Voronej: 9 Gimnazyumu kimya öğretmeni Elena Ponomareva rehberliğinde yaratıcı bir grup oluşturulmuştur. Bu grubun içerisine Saratov Bölgesi Bilgi Yöntemleri Merkezi Müdürü Olesya Nerevyatkina ve Elena Nechitailova da dahil oldu. Bu ortak faaliyetler neticesinde aşağıdaki sayfa oluşturuldu: <https://sites.google.com/site/chemistryflipped/>. Sıkıntılı geçen bir meslekte yükselme eğitimi öğretmenin ilerideki çalışmasını, özellikle de mesleki yaklaşımlarını etkileyecektir. Bu nedenle bilgi ağı sistemi öğretmenlerin mesleklerinde yükselmelerini sağlayacak kaynaklara doymuş vaziyettedir."

2015 yılında düzenlenen Devlet Konseyi Toplantısında Vladimir Putin'in eğitimin iyileştirilmesine yönelik sorulara verdiği şu yanıt tesadüf değildir: "Öğretmenlerin kendilerini sürekli geliştirebilmeleri için gerekli motivasyonun sağlanması gerekiyor. Onların mesleki anlamda yükselmeleri genel eğitim sisteminin gelişmesinde önemli faktördür. Bu bağlamda, öğretmenler için ulusal düzeyde bir mesleki gelişim sistemi oluşturmayı öneriyorum." Rusya Federasyonu Devlet Başkanı, bu sistemin hayata geçirilmesi için bazı yönergeler de öne sürdü. Bunlardan ilki, "profesyonel gereksinimleri karşılayan öğretmenler için modern eğitim ve mesleki gelişim programlarının tanıtımıdır. Üniversitelerin, araştırma enstitülerinin sürece katılımını arttırmak, ülkedeki en iyi öğretmenlerin ve önde gelen okulların deneyimlerini kullanmak gerekmektedir. Tabi bununla beraber üstün yetenekli çocuklara destek için oluşturulan "Sirius" kaynaklarını da harekete geçirmek gerekmektedir. Bu kaynaklar aynı zamanda öğrenim kaynağı olmak durumundadır."

Rusya Eğitim ve Bilim Çalışanları Birliği, eğitimciler için düzenli, aralıksız, zamanın koşullarına uygun, yani modern bir kendi başına eğitim ortamının hazırlanması için gerekli şartların ortaya konmasını önkoşul olarak kabul etmektedir. Her meslek grubunun temsilcisi olan uzman kişi kendi başına eğitim alma hakkına sahip olmalıdır (koşullar ve olanaklar), fakat eğitimciler için bu husus özellikle önemlidir. Çünkü hepimizin bildiği üzere yüksek kalitedeki bir eğitimci bu sistemin kilit taşıdır. Bu nedenle ne kadar yetkin ve uzmanlık sahibi bir yapı meydana getirilirse sadece bölgesel anlamda değil tüm ülkeyi kapsayan kaliteli bir Rus Eğitim Sistemi yaratılmış olacaktır. Bu durumda çocukla-

rın okula yaklaşımlarını aileleri ile ilişkilerini doğrudan ilgilendirmektedir.

Rusya Eğitim ve Bilim Çalışanları Birliği Başkanı Galina Merkulova verdiği bir röportajda şunları belirtmiştir: "Öğretmenin sosyal haklarının korunması sadece yüksek bir kazanım değil, aynı zamanda birçok diğer faktörle bağlantılı bir unsurdur. Hızla gelişen dünya ve eğitimdeki modernleşme öğretmen üzerindeki talepleri üst düzeye çıkarıyor. Burada öğretmenin savunma aracı olarak onun mesleki yeterliliğini görmekteyiz. Öğretmenin mesleğinde kazanmış olduğu uzmanlık onu garanti altına almaktadır ve şu anda sıkça ifade edilen "Fazlalık" olma statüsünden kendisini uzak tutacaktır. Bunun sonucunda ise işten çıkarılma ya da benzeri bir tehlike altında da kalamayacaktır. Gerçekten mesleğinde iyi olan bir öğretmeni okul idaresi kaybetmek istemeyecektir. Burada öğretmenin kendini geliştirme arzusu ve buna yönelik çabaları büyük rol oynamaktadır fakat tek başına yeterli değildir. Onun hangi koşullarda hayatını sürdürdüğü ve çalıştığı da önemlidir. İş yükü ne durumdadır, eğitim kaynaklarına ulaşma olanakları nasıldır, kişisel bilgisayarı var mıdır ve maaşını düzenli alabilmekte midir? Bunlar önemlidir. Bunun haricinde görev yaptığı okulda İnternete erişimi mevcut mudur? Sistematik olarak kendini geliştirme koşulları ve daha birçok koşula sahip midir? Göz önüne almak gerekir. Bizim görevimiz, eğitimciler için profesyonel ve kişisel gelişim koşullarının yaratılmasını teşvik etmektir."

Rusya Eğitim ve Bilim Çalışanları Birliği Başkan yardımcısı Tatiana Kupriyanova'ya göre: "Mesleki yeterlilik düzeyinin artırılması amacıyla tüm öğretmenlere ve eğitim personeline yardım edilmesi gerekmektedir. Yeniden yapılanma ve hazırlık sürecinin tamamlanması için zamanla ilgili sorunlarının çözümü kavuşması, mesleki eksikliklerin giderilmesi gerekmektedir." Şimdilerde ise Rusya Federasyonu sınırları içerisinde yeni kabul edilen "öğretmenliğin uzmanlık standartlarına" göre en önemli görevler şunlardır: "01.01.2020 tarihine kadar eğitim alanında çalışan her öğretmen için mesleki yeterlilik düzeyini yükseltmesi amacıyla eğitim alabilmesi, aldığı eğitimin talep edilen standartları karşılaması, yani bir başka ifadeyle profesyonel "eğitimci" ya da diğer meslek gruplarının standartlarının karşılanması gerekmektedir."

Yani buradan da anlaşılacağı üzere Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi eğitim hakları ile ilgili 26. maddesinin yeniden düzenlenme zamanı çoktan gelmiştir. Bu maddeye eğitim hakkının ayrılmaz bir parçası olarak uzaktan eğitim, örgün eğitim, tüm iş sahaları için meslekte yükselme eğitimleri ve özellikle eğitimcilerin bu hususta ön plana alınarak kendi başına eğitim hakkı da ilave edilmelidir. Eğitimcilerin bu hakkı özellikle önemlidir, çünkü bu hakkın geliştiricileri de yine kendileri olacaktır. Kendi kendine eğitim ve mesleki gelişim dünya çapında zorunlu ve mümkün olduğunca, en azından ilkökul düzeyinde ücretsiz olmalıdır. Bu haklar olmadan ekonomi, kültür, sanayi ve eğitimin geliştirilmesi zor olacaktır. ■

Prof. Dr. Wolfgang Kaschuba | Berlin Humboldt Üniversitesi

Çeviri: PoliTeknik

Kent Kültürü: Azınlıkların Anayurdu mu?

Medeniyetler tarihi açısından bakıldığında, kent, sosyal azınlıkların ilk etapta görüldüğü, biçim kazandığı ve organize olduğu yerdir. Çünkü onlar yalnızca kentte, kendi ve kendilerinkinden farklı yaşam stillerini herkese açık olarak sergileme ve yerleştirme olanağı tanıyan “kritik kütle” çapına erişebiliyordu. Ve azınlıklar salt orada, kendilerini “özdeşlikçi” (identitär) olarak yeniden keşfetmekle kalmadıkları, aynı zamanda siyasi özgürleştikleri ve oldukça pratik bir biçimde, yaşam ve hukuksal durumlarını düzelttikleri kendi kültürel ifade biçimlerini geliştirirler. O bakımdan çağdaş kentler, azınlık grup ve kültürlerin doğduğu yerlerdir, ve tam tersi olarak azınlıklar da, kuşaktan kuşağa, kent kültürünü ayrıca etkilemektedir.

Bu, farklı zaman ve bağlamlarda, işçi kültürleri kadar göçmen grupları için, Yahudi cemaatleri ve de özgür düşünürler, eşcinsel erkekler ve kadın hareketleri, ama aynı zamanda siyasi içerikli barış ve protesto hareketleri, ekolojik girişimler ve muhitler, alt kültürel müzik ve moda akımları, vejeteryan ve sığınmacı inisiyatifleri için de geçerlidir. Onların değer ve düşünceleri, uygulama ve ritüelleri, yazınsal ve müzikal tezahürleri, beden siyaseti üzerine ve de ortaklaşa performansları, günümüzde, kent kültürünü, Amerika first tarzındaki, yerli müdavim masalarının kültüründen çok daha fazla ve daha kalıcı olarak etkilemektedir.

Çünkü çoğunluk toplumun gözünde azınlık olan şey, aynı zamanda çoğu kez sıradışı, egzotik olan şeydir. Bu, bir tür “Indie-Cultur” olarak anaakımın karşısına çıkmaktadır. Böylece o, birçok açıdan pekâlâ günümüz gençlik ve kent kültürlerinin aklından geçen vizyon gibi, kişisel otonomi ve özgürlük ta-

sarımlarını da temsil etmektedir. Ve bu da sonuçta neredeyse Avrupa’nın tüm büyük kentlerinde, Boccia oyununun, kent içinde yaratılan kumsallar, Asya

likle görünür hale geliyor. Nitekim bizim kent toplumunun yeni çeşitlenmesi olarak övdüğümüz ve kozmopolit kent kültürü olarak kutladığımız şey, yani

....REKABETÇİ KENT KÜLTÜRÜNDE FETHEDİLEN TOPRAK VE İŞGAL EDİLEN ALAN
DAİMA ETKİN BİÇİMDE SAVUNULMAK ZORUNDA

sokak yemekleri ve barbekü partileri, dünya müziği ve CSD geçitlerinin (eşcinsellerin bir kutlaması) neden başarılı olduğunu açıklıyor. Ya da Londra’da düzenlenen Notting Hill Karnavalı veya Berlin’de yapılan Kültürler Karnavalı gibi büyük çaplı etkinliklerin başarısını ortaya koyuyor.

Ve azınlıkların bu kültürel çevresi ve uygulamaları, çoğu kez yavaş ve zorluklarla yerleşik hale geldiğinden, onlar günümüzde de özel tarzda devam ettiriliyor ve korunuyor. Çünkü rekabetçi kent kültüründe fethedilen toprak ve işgal edilen alan daima etkin biçimde savunulmak zorunda. Azınlıkların her-

azınlık ve çoğunlukların karşılıklı hoşgörü ortamları olarak kentler, başkaları için kırmızı bir pelerin görmüş gibi bir etki yaratıyor. Öyle ki, Avrupa’daki sağ popülistler, Batı toplumlarının sosyal bölünmesini, 1968’de azınlıkların yükselişi ve savaş sonrası otoriter toplumların buna bağlı çözülüşüyle doğrudan bağlandırıyor.

Onlar “milli ırkta bölünmenin” büyük ölçüde 68 kuşağının bu yeni çoğulculuğundan kaynaklandığını iddia ediyor: Ekoloji ve barış inisiyatiflerinin, kadın ve eşcinsel erkek hareketlerinin sosyal ve siyasi açıdan yerleşik hale gelmesi ve de göçmen ve sığın-

duğunu aşıyorlar. Onlara yabancılardan istilasına uğradıklarını, kendi evlerinde söz hakkı olmadıklarını, aksine unutulmuş ve ihmal edilenler grubuna dahil olduklarını telkin ediyorlar. Özgürlük – bunu biliyoruz – yorucu da olabilir. Ve ben bunu sadece alaysı sözlerle söylemiyorum...

Sağ cenahtan, bu “diğerlerinin” tamamının şimdi toplumlarımızı el geçirdiklerine ilişkin, özünde histerik bir vurguyla ve kışkırtma amaçlı bir korku körükleniyor. Ve çıkış yolu olarak adeta toplumsal bir sıfırlama tuşu gibi 1950’lerin sosyal kulislerini ve kültürel değerlerini yeniden sahneye taşıyacak “kültürel bir karşı hamle” öneriliyor: Yani çok sesli post modern müzakere toplumu yerine, savaş sonrası modern dönemin otoriter uzlaşma toplumunu istiyorlar. Bu oyunu şimdilerde Avusturya’da, başbakan rolünde sahne alan başarısız bir üniversite öğrencisi örneğinde hayranlıkla izlemek mümkün.

Zira bu görüşlerin bir bölümü çoktan yeni muhafazakâr merkezde kabul gördü. Öyle ki CSU Almanya’da “muhafazakâr devrimi” açıklamak istediğinde, bir Berlinli karikatürist, CDU ve CSU yönetiminin de söz konusu ahlaki tutum ve görüşleri benimsemeye hazır olup olmadığını sordu. Çünkü 1950’lerde Almanya Başbakanı Angela Merkel kadın rolüne bürünmek ve evde ocağın başına geçmek zorunda kalırdı. Bir İçişleri, İmar ve Anayurt Bakanı Horst Seehofer evlilik dışı çocuğu nedeniyle istifa etmek zorunda kalırdı. Ve eşsinel Sağlık Bakanı Jens Spahn – sıkça Angela Merkel’in “veliaht” prensi olarak anılır – eşcinsel kocasından boşanmak zorunda olurdu. Bu üçünden herhangi biri bugüne dek gerçekleşmedi.

BU OYUNU ŞİMDİLERDE AVUSTURYA’DA, BAŞBAKAN ROLÜNDE BAŞARISIZ BİR
ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİ ÖRNEĞİNDE HAYRANLIKLIL İZLEMELİ MÜMKÜN

kesin önüne çıkıp çıkamayacağı ve nasıl çıkacağı ve özel hayatlarını nasıl yaşayabilecekleri özellikle o savunmaya bağlıdır. O yüzden de onların kentlerdeki kültürel nüfuzu öylesine kalıcı olmaktadır.

Ama bu nedenledir ki, bu yeni “muhteşem kentsel reklamın” arka yüzü özel-

macıların siyasi olarak kabul edilmesi- nin bir sonucu olarak ortaya çıkan bir bölünme. Bunların tümünün toplumumuzun kültürel ve zihinsel açıdan “yabancılaşma” aşırı etkisi altında bozulmasına” yol açtığını düşünüyorlar. O yüzden özellikle eski kuşak üyelerine ve daha çok kırsal çevrelere, kendi yaşam stilleri ve geleceklerinin tehlikede ol-

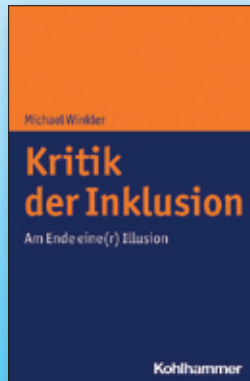
Kitaplar arasında...

Rechtspopulisten im Parlament
Polemik, Agitation und Propaganda
Christoph Butterwege
Gudrun Hentges
Gerd Wiegand

Handbuch Kritische Pädagogik
Eine Einführung in die Erziehungs- und Bildungswissenschaft
Armin Bernhard
Lutz Rothert
Manuel Rühle

Kritik der Inklusion
Am Ende eine(r) Illusion
Michael Winkler

Das Integrationsparadox
Warum gelungene Integration zu mehr Konflikten führt
Aladin El-Mafaalani

Çeviri: PoliTeknik

Prof. Dr. Claus Melter | Bielefeld Meslek Yüksekokulu

İrkçilikte ve İrkçılığa Karşı Sorumluluk üstlenmek!

İrkçilikle Yapılandırılmış bir Ülkede Yapılması Gereken Analiz ve Sergilenmesi Gereken Kararlılığa Dair Görüşler

Almanya'da ve Almanlar tarafından yapılan ırkçılığın bazı durakları şunlardır:

■ 1800 – 1933 Sonraları Almanya olan topraklarda Alman Yahudilerinin kamuoyu tartışmalarından, siyasetten ve yargısal kararlardan dışlanması ve bu alanlarda mağdur edilmesi (bkz. Götz Aly: Warum die Deutschen? Warum die Juden? Gleichheit, Neid und Rassenhass - 1800 bis 1933).

■ 1800 – 1933 Alman Romanların ve Alman Sintilerin Almanlıktan dışlanması, onları mağdur etme ve takibat altına alma (bkz. Konstantin Bollmeyer: Warum erzählst Du nicht? Eine historische Analyse antiziganistischer Erfahrungen von Sinti und Roma in den Jahren 1933 bis 1945, in COMPA; MAIZ Entschieden gegen Rassismus 2018).

■ 1884 – 1885 Bismarck girişiminde Berlin'de gerçekleştirilen Afrika Konferansı, kendisi Avrupa'nın diğer egemenleriyle birlikte Afrika Kitası'na silah zoruyla boyun eğdirmeyi ve kıtayı sömürüyü organize etmiştir.

■ 1904 – 1908 Günümüz Namibya'sında Almanların Herero ve Namalara yaptığı soykırım. Hendrik Witbooi Günlükleri örneğinde olduğu gibi, görgü tanıklarının verdiği bilgiler ve kurbanlara yapılan tahliller neredeyse hiç dikkate alınmıyor. Hatta gösterimdeki sergiler, örneğin sömürgecilik konusunu işleyen Alman Tarih Müzesi gibi sergilerde de ele alınmıyor.

■ 1905 – 1908 Almanlar tarafından Maji Majilere karşı yürütülen savaş kapsamında Tanzanya'da yapılan soykırım. Alman egemenliğini kabul ettirmek için "imha politikası" ve siyasetiyle 200.000 ila 300.000 insan katledilmiştir (bkz. Bar/Schröter (2001): Eine Kopfjagd. Deutsche in Ostafrika).

■ 1907 tarihli, Almanya'nın egemen olduğu sömürgelerde "yerliler için direktif": Almanların sistematik olarak imtiyazlı kılınması, sömürgeleştirilmiş Afrikalıların haklarından mahrum edilmesi (bkz. Fatima El-Tayeb: Schwarze Deutsche: Der Diskurs um »Rasse« und nationale Identität 1890-1933).

■ 1915 – 1916 Türkiye'de Ermeni Soykırımı'na katkı (bkz. Buch von Jürgen Gottschlich: Beihilfe zum Völkermord. Deutschlands Rolle bei der Vernichtung der Armenier).

■ 1933 – 1945 "Hasta", "engelli", "asosyal", Roman ve Sinti, Yahudi, eşcinsel ya da çalışmaya isteksiz ya da sistem eleştirmeni olarak görülen kişilerin kategorileştirilmesi, takibat altına alınması ve katledilmesi.

■ 1945'ten günümüze: 12 yılı aşkın bir süre Nazi döneminde toplumun büyük bir bölümünü oluşturan faşist ve ırkçı görüşe sahip kişilerin varolmadığını ya da onların salt marjinal kaldığını iddia etmek.

■ 1945'ten günümüze: Sadece birkaç Nazi canisi yargılanmıştır, çoğunluğu ise yargı önüne çıkarılmamıştır.

■ Nazi döneminde toplumun ırkçı-faşist görüşe sahip büyük bölümü savaşta sonradan faşist ve ırkçı ideolojiyle yüzleşmeye ve işledikleri cürümleri ve mevcut ayrıcalık-

ları ve ideolojileri konu edinmeye yönlendirilmemekte ve kendileri de bu yönde adım ATMAMAKTADIR. Sıkça dile getirilen açıklamalar, birkaç yöneticiyi, gerçeklerin gizlenmesini ya da tahriki odak noktası yapan ve sorumlu tutan açıklamalardır. Gerçekte yapılan eylemler, faaliyet olanakları ya da sistematik kayırma uygulamaları ve ideolojik açıdan onay vermek, Nasyonal Sosyalizm üzerine verilen okul eğitiminin ya da başka eğitim alanlarının merkezinde çok az yer alıyor. Bu, Yahudilerin sivil, kurtarma amaçlı ve askeri direnişlerini de kapsıyor (bkz. Arno Lustiger (1994): Zum Kampf auf Leben und Tod. Vom Widerstand der Juden in Europa 1933-1945).

■ 1960'lı yıllarda Frankfurt'ta yürüyen Auschwitz Toplama Kampı duruşmalarında, yönetici konumunda olmayanlar da dahil birçok failin mesuliyeti konu edilmiştir. Ancak yönetici konumundaki siyasetçiler ve toplumun çoğunluğu (artık) Nasyonal Sosyalizm ile yüzleşme eğilimi göstermiyor.

■ Birçok Nazi suçlusu 1945'ten sonra rahatsız edilmeden yargı kurumlarında, doktor, siyasetçi, pedagog vs. olarak kariyer yapabilmıştır.

■ 1990'lı yıllarda – medya ve siyaset kışkırtmaları eşliğinde – göçmen ve sığınmacılara karşı şiddet eylemleri gerçekleştirilmiş ve cinayetler işlenmiştir.

■ İrkçi saldırılara tepki olarak saldırıya uğrayanlar korunmuyor ve onlara eşlik edilmiyor ve suçlara takibe alınmıyor ve hapse atılmıyor. Tam tersi 1 Ocak 1993'te sığınma hakkı büyük ölçüde sınırlandırılıyor (üçüncü ülkeler düzenlemesi, artık yalnızca bir devletin takibatı altında olmak takibat olarak kabul ediliyor, kişi kendi siyasi çalışmaları ve yaşadığı takibat hakkında önemli kanıtlar sunmak zorunda kalıyor, bkz. Melter 2000: Zwischen Aktion und Resignation).

■ 2000 ila 2007 yılları arasında NSU (Nasyonal Sosyalist Yeraltı Örgütü) Enver Şimşek, Abdurrahim Özüdoğru, Süleyman Taşköprü, Habil Kılıç, Mehmet Turgut, İsmail Yaşar, Theodoros Boulgarides, Mehmet Kubaşık ve Halit Yozgat'ı – göç kökenlilik atfedilen dokuz kişi – ırkçı nedenlerle ve göç kökenlilik atfedilmeyen bir kadın polisi öldürmüşlerdir.

■ NSU soruşturmaları kapsamında polis, yargı ve siyaset, suçluları yalnızca "göç kökenliler" arasında aramış ve gören gözleriyle ırkçı motifleri ihmal etmiş ve suçluların defalarca kaçmasına bilerek izin vermiştir. İki federal meclis ve birkaç eyalet araştırma komisyonu bunu doğrulamıştır. Esas faillerden biri 2018'de mahkum edildi, ikisi öldü, ancak onlara destek veren geniş bir ağ ve devletin Anayasa'yı Koruma İstihbarat Birimi'ne bağlı muhbirlerin onlarla yaptığı işbirliği açığa çıkarılmamıştır (bkz. Mehmet Daimagüler: Empörung reicht nicht! Unser Staat hat versagt. Jetzt sind wir dran. Mein Plädoyer im NSU-Prozess, 2017). Ale-ni olan kurumsal ırkçılığın inkarı devam ediyor ve sistematik incelemeye tabi tutulmuyor, ona müdahale edilmiyor.

■ Oury Yallo 2005'te polis nezaretinde

öldürülmüştür. Bunun bir intihar olmadığını, aksine başka bir kişi tarafından yapıldığını belgeleyen kapsamlı kanıtlara rağmen hiçbir polis memuru cinayetten suçlu bulunmadı (bkz. <https://initiative-ouryjalloh.wordpress.com/>). Olay esnasında dışarıdan bir kişinin binaya girmediği kanıtlanmıştır.

■ İslam karşıtı ırkçı kitaplar, örneğin 2010 ve 2018'de Thilo Sarrazin'in kitapları medyatik ve siyasi geniş bir tartışmayla ele alınıyor, aynı biçimde İslam'ın Almanya'ya ait olup olmadığı sorusu tartışma konusu yapılıyor. Geniş, eylemci, ırkçılık eleştirisi bazında bir direniş ortaya çıkıyor, örneğin Kübra Gümüşay: <https://www.youtube.com/watch?v=BNLhT5hZaV8>

■ Müslüman ya da Yahudi olarak kategorize edilen kuruluşlara ve insanlara ve de sığınmacı yerleşimlerine çok sayıda saldırı var.

■ İrkçi, aşırı sağcı, milli-ırkçı ve de Nasyonal Sosyalizmi tehlikeli değilmiş gibi göstermeye çalışan parolalarla sahneye çıkan AfD son yıllarda eyalet meclislerine ve Federal Meclis'e girdi.

■ Resmi makamlarda yapılan kurumsal ırkçılık, siyaset ve bu makamlar tarafından giderilmeye çalışılmıyor (bkz. <http://entschiedengegenrassismus.de/offener-brief-von-entschieden-gegen-rassismus-und-diskriminierung/>).

■ Heitmeyer tarafından yayınlanan "Alman Vaziyetleri" gibi on yıllık araştırmalarda ve de "Merkez" Araştırması, ırkçı olayları önemsizleştiren tutumların toplumun merkezi olarak adlandırılan kesimde de çok yaygın olduğunu kanıtlamıştır. Sosyolojik araştırmalar (örneğin Oliver Nachtwey (2016): Düşüş Toplumu) üst katman ve giderek küçülen orta tabakanın da ayrıcalıkları ve de iyi iş ve gelir olanaklarını yitirme korkusu taşıdıklarını vurguluyor. İstikrarsız ve özel hayatla çalışma arasındaki sınırların silikleştiği işlere karşı yürütülen sendikal ve toplumsal direniş büyük gruplar tarafından üstlenilmiyor. Sömürüye VE ırkçılığa karşı verilen göçmen direnişi, göçmen hakları ve çıkarları söz konusu olduğunda, çoğu kez çoğunluk toplumu üyesi sendikaların desteğini almıyor (bkz. Manuela Bojadzjev (2008): Die windige Internationale. Rassismus und Kämpfe der Migration).

■ Siyasetin göçmen ya da sığınmacı karşıtı kışkırtmalara 2015'ten itibaren verdiği tepki iltica haklarının kısıtlanması oldu. İnsan haklarına aykırı olan aile birleşiminin sınırlandırılması, insanları kamplara yerleştirme planları ve de iltica başvurusu yapmış ve ani hastalıklar nedeniyle geçici ikamet hakkı tanınanlar için gerekli bakım malzemelerinin insanlık dışı oranda az olması buna dahildir.

■ Resmi rakamlara göre 2016 ila 2018 yılları arasında (son durum 15.08.2018) 9.177 kişi Akdeniz'i geçip Avrupa'ya ulaşmaya çalışırken öldü (bkz. die Zeit 30.08.2018).

■ İrkçi saldırılar ve 2018'de Chemnitz'de olduğu gibi Nazi sembolleri gösterilmesi siyasetçiler tarafından tehlikeli değilmiş gibi gösteriliyor ve neredeyse hiç

cezai sonuçlar doğurmuyor. Tehlikeyi önemsizleştirenler Karteli (Amadeu Antonio Vakfı 2012) adlı raporda da belgelendiği gibi, bu Almanya'da bir gelenektir.

■ Araştırmalar on yıllardır göç geçmiş atfedilen kişilerin, düşük gelirli ve "engellilik" atfedilen insanların eğitim-öğretim ve iş alanlarında nasıl ayrımcı tarzda daha kötü konumlandırıldıklarını ortaya koymuştur.

■ İrkçılık karşıtı geniş ittifaklar, NSU davalarını, Oury Yalloh cinayetini, Chemnitz saldırılarını, göçmen ve sığınmacılara karşı uygulanan ırkçılığı eleştirmek üzere birleştiler: Uzun yıllardan beri Almanya'da Siyahi İnsanlar Girişimi, Yahudi Merkez Konseyi, Roman ve Sinti Merkez Konseyi, refugess4refugees, Woman in Exil gibi öz örgütlenmeler mevcut. İrkçılık karşıtı birimler var.

Bu sıralama gösteriyor ki, Almanya, ırkçılık gerçeğini kabul etmeyen ve onunla mücadele etmeyen, ırkçılıkla yapılandırılmış bir ülkedir. Çoğunluk susuyor ve ırkçılıktan yarar sağlıyor ve aynı zamanda buna karşı koyan hareketler de var. İrkçi, milli-ırkçı ve insanlığa aykırı mantıkların ve faaliyetlerin daha da güçlenmesini engellemek ve aksine onları zayıflatmak için, okul ve yüksekokullarda, idari birimlerde, emniyette vb. ırkçı ve diğer ayrımcılıklara karşı insanların başvurabileceği yerler ve somut dava kuraları gerekmektedir. İrkçılığa Karşı Avrupa Kentler Koalisyonu'nda (<http://www.eccar.info/>) yazdığı gibi, ırkçı eylemlerde somut kurallara ve davalara ihtiyaç var. İrkçılık eleştirisine dayanan cesaretin ve kanıtlamanın alıştırmalarını yapmaya ihtiyaç var.

İrkçılığa karşı sorumluluk üstlenmek için zaman geldi – hepimiz için! Çünkü ırkçılık yüz yılı aşkın bir süredir "diğerleri" haline getirilen kişileri mağdur eden ve kendilerini "yerli" ilan edenleri de ayrıcalıklı kılan çatışmalı bir toplumsal ilişkidir. Kapitalist ve cinsel ayrımcılığa dayalı sömürüden "diğerleri" "yerlilerden" çok daha fazla etkilenmektedir, örneğin bunu Federal Hükümet'in 2017 Yoksulluk ve Zenginlik Raporu ortaya koyuyor.

Bu nedenle görevimiz, tek başına ve ittifak halinde, kendi kurumlarımızda ırkçı yorumlara, insanlığa aykırı yasalara, ırkçılığa karşı davaların yetersiz olmasına karşı katkımızı sunmaktır. İrkçılık eleştirisi bir insani görevdir! İrkçi saldırılara uğrayan insanlarla dayanışma buna dahildir. Yetkili kılmak herkes için bir eğitim görevidir, Nkechi Madubuko, 2016'da "Empowerment als Erziehungsaufgabe. Praktisches Wissen für den Umgang mit Rassismuserfahrungen" adlı okunmaya değer kitabında bu sözleri yazmıştır. Birçok hareket olanağı var. Konuşmak için, okumak, konuyu zihne yansıtmak, müdahale etmek için zaman var! Daha fazla ırkçılık karşıtı ittifaklar için zaman!

■

SYMPOSIUM

DRAFTING COMMITTEE 1948

© UN PHOTO

“ERWEITERUNG des MENSCHENRECHTS auf BILDUNG - 2018”

Eröffnungsreden

Prof. Dr. Kristian Bosselmann-Cyran · Prof. Dr. Marlies W. Fröse
Prof. Dr. Armin Schneider · Konferenzschaltung

VORTRÄGE I „Positionen zur Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung – Artikel 26 der AEMR“

Prof. Dr. Vernor Muñoz · Prof. Dr. Michele Borrelli · Prof. Dr. Eric Mührel
Studierende der HS-Koblenz

IMPULSREFERAT **Demokratisch Illegitime Eingriffe in das deutsche Bildungssystem**

Prof. Dr. Armin Bernhard

VORTRÄGE II „Projekterfahrungen“

Begoña López Cuesta · Prof. Dr. Alexandre Magno Tavares da Silva

27. Oktober 2018
Samstag

Hochschule Koblenz
RheinMoselCampus
Raum: n 105 (Oberlichtsaal)
Konrad-Zuse-Straße 1
56075 Koblenz

Projektträger

PoliTechnik

Kindheiten
Gesellschaften

Förderer

Gewerkschaft
Erziehung und Wissenschaft
Rheinland-Pfalz

GEW

Medienpartner

Frankfurter Rundschau

Projektpartner

Kooperationen

SYPOSIUM 2018

Prof. Dr. Kristian Bosselmann-Cyran

1954 Geboren in Lüdenscheid.
Studium:
1984 Promotion zum Dr. phil. am Fachbereich Allgemeine und Germanistische Linguistik und Philologie der Philipps-Universität Marburg.
1974-1984 Studium der Fächer Germanistik und Geschichte an den Universitäten Bochum, Köln und Marburg.
1973-1974 Studium an der Pädagogischen Hochschule Ruhr, Abteilung Hagen

Berufliche Stationen:
Seit 1.9.2011 Präsidenschaft an der Hochschule Koblenz, University of Applied Sciences. Zweite Amtszeit seit dem 01.09.2017
2008- 2011 Professur an der German-Jordanian University, Amman, Jordanien. Dekan der Sprachenfakultät.
2007-2008 Abteilungsleitung im Zentrum für Strategie und Entwicklung [ZSE] an der Europa-Universität Viadrina, Frankfurt (Oder).

Mitglied verschiedener Auswahlkommissionen für ägyptische DAAD-Promotionsstipendiaten DAAD-Lektorenkollegium Afrika-Nahost Ehrenamtliche Gremienmitgliedschaft
Seit 2017 Geschäftsführender Vorsitzender der Wirtschafts- und Wissenschaftsallianz Koblenz.
1997-2007 Mitglied im wissenschaftlichen Beirat des Mediävistenverbandes

Begoña López Cuesta

Frau López Studierte Bachelor of Arts in Politikwissenschaft und Soziologie an der Universität Complutense de Madrid, sie erwarb einen Master of Advanced Studies im Völkerrecht und Internationale Beziehungen sowie einen MA in Organisation, Management und Kommunikation in NGOs und Master-Abschluss in internationaler Solidaritätsaktion, Asyl, Migration, internationale Zusammenarbeit und soziale Eingliederung an der Universität Carlos-III in Madrid.

Sie ist derzeit Generalsekretärin der FIDE-AS Foundation, die sich auf Bildung und soziale Aktionen konzentriert, sowie Beraterin im internationalen Sekretariat der Bildungsgewerkschaft FECCOO.

Sie arbeitete hauptsächlich in den Bereichen Lehrerbildung und Berufsbildungsprogramme, Konfliktlösung, Vielfalt, Gender, Bekämpfung von Rassismus und Fremdenfeindlichkeit, Kinderrechte, inklusive Bildung und Bildungsunterstützung zur Überwindung von Ungleichheiten im Bereich der non-formalen und informellen Bildung. Und sie hat seit 2008 mehrere Projekte aus den Europäischen Fonds koordiniert: Europäischer Fonds für die Integration von Nicht-EU-Einwanderern (EIF), Europäischer Sozialfonds und Asyl-, Migrations- und Integrationsfonds, um die europäische Zusammenarbeit mit dem Ziel zu fördern, vergleichbare Leistungen zu gewähren Rechte, Verantwortlichkeiten und Möglichkeiten für alle.

Sie koordiniert die Projekte, die EI (Bildungsinternationale) und FECCOO (Sekretariat für internationale Politik) seit 2016 in Spanien zu Bildung und Zuflucht entwickeln: Das Recht von Flüchtlingskindern, Flüchtlingen, Asylsuchenden, Staatenlosen und Migrantenkindern auf Bildung.

Prof. Dr. Michele Borrelli

Michele Borrelli, geb. 1947, Studium der Didaktik der Sozialwissenschaften, Romanistik, Kulturanthropologie, Politikwissenschaft, Pädagogik in Giessen, Dr. phil. M. A., Ordinarius für Allgemeine Pädagogik Università degli Studi della Calabria – Dipartimento di Studi Umanistici. Lehraufträge in Giessen, Frankfurt a.M., Nürnberg, Wuppertal. Herausgeber und Gründer der Internationalen Zeitschrift Topologik. Präsident des Premio Internazionale Karl-Otto Apel per la Filosofia und des Centro Filosofico Internazionale Karl-Otto Apel. 2016 erhält die Verleihungsurkunde des Verdienstordens der Bundesrepublik Deutschland.

Veröffentlichungen:

- Nuovo umanesimo o nichilismo. Grandezza e miseria dell'Occidente. Con un saggio di Karl-Otto Apel, Asterios Editore, Trieste 2017.
- La fondazione dell'etica e la responsabilità per il futuro (con K.-O. Apel, H. Burkhardt, A. Colombo, A. Cortina, R. Fornet-Betancourt), 2ª ed. riv. e ampl., Pellegrini Editore, Cosenza 2014;
- Il pensiero pedagogico (intervista di F. Caputo), Pellegrini Editore, Cosenza 2014;
- Il tramonto della Paideia in Occidente, Pellegrini Editore, Cosenza 2013;
- La ricerca del fondamento in pedagogia - Contro una pedagogia ridotta a scienza empirica, Pellegrini Editore, Cosenza 2011;
- L'interculturalità: filosofia e pedagogia (con K.-O. Apel, R. Fornet-Betancourt, R. Panikkar), Pellegrini, Cosenza 2011;
- Filosofie contemporanee, a cura di (con R. Fornet-Betancourt), Cosenza: Pellegrini Editore, 2010;
- Postmodernità e fine della ragione, Pellegrini Editore, Cosenza 2010;
- Lettere a Kant – La trasformazione apeliiana dell'etica kantiana, 3ª ed. riv. e ampl., Pellegrini, Cosenza 2010;
- Ermeneutica trascendentale e fondazione ultima di filosofia e scienza. Introduzione al pensiero di Karl-Otto Apel, Pellegrini Editore, Cosenza 2008;
- Filosofia trascendentalepragmatica – Transzendentalepragmatische Philosophie - Scritti in onore di Karl-Otto Apel per il suo 85º compleanno, a cura di (con M. Kettner), Pellegrini Editore, Cosenza 2007

Übersetzungen aus dem Deutschen:

- Karl-Otto Apel, Lezioni di Aachen e altri scritti, Cosenza 2004.
- Karl-Otto Apel, Cambiamento di paradigma – La ricostruzione trascendentale ermeneutica della filosofia moderna, Cosenza 2005.
- Karl-Otto Apel, Ermeneutica e filosofia trascendentale in Wittgenstein, Heidegger, Gadamer, Apel, Cosenza 2006.

Prof. Dr. Vernor Muñoz

Dieser Menschenrechtsaktivist hat eine interdisziplinäre Karriere entwickelt, die Bildung, Forschung und Schreiben umfasst, eine Karriere, die offiziell durch den "National Award" von Costa Rica anerkannt wurde.

Er hat Menschenrechte an Universitäten in Costa Rica gelehrt und war Gastprofessor an Universitäten in Argentinien, Spanien, Nicaragua, Kolumbien, Deutschland und der Schweiz.

Er war Human Rights Executive Ombudsmann von Costa Rica, Direktor der Abteilung für Menschenrechtsbildung der Ombudsstelle von Costa Rica, Professor und Forscher am Institut für Lateinamerika-Studien der Nationalen Universität Costa Rica und Vorstandsmitglied der Staatliche Fernuniversität in Costa Rica sowie Mitglied des Deliberative Council des Fonds der Zivilgesellschaft für Bildung (FRESCE).

Vernor Muñoz hat Hochschulabschlüsse in Literatur, Recht, Menschenrechte, Philosophie, eine Ph.D. in Erziehung, seine Publikationen sind weit verbreitet.

Gegenwärtig ist er Leiter der Abteilung Politik und Interessenvertretung der Globalen Bildungskampagne, Herr Muñoz ist der ehemalige Sonderberichterstatter der Vereinten Nationen für das Menschenrecht auf Bildung (2004-2010).

SYMPOSIUM zum PROJEKT

„Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung - 2018“

PROGRAMM

27. Oktober 2018 | Samstag

11:00	ERÖFFNUNGSREDEN
Prof. Dr. Kristian Bosselmann-Cyran (Präsident der Hochschule Koblenz)
Prof. Dr. Marlies W. Fröse (Rektorin der EHS)
Prof. Dr. Armin Schneider (Prodekan des Fachbereichs Bildung)
Grußworte (Konferenzschaltung)
11:45	Pause
12:00	VORTRÄGE I
„Positionen zur Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung“
Prof. Dr. Vernor Muñoz (ehem. UN-Sonderberichterstatter)
„The aims of education: human rights as a value“
Prof. Dr. Michele Borrelli (Universität Kalabrien)
Prof. Dr. Eric Mühlrel (Hochschule Koblenz)
Information – Wissen – Bildung. Zur Komplexität der digitalen
im Kontext der digitalen
13:45	Pause
14:15	Studierende der Hochschule Koblenz (Vorlesung)
14:45	IMPULSREFERAT
Prof. Dr. Armin Bernhard (Universität Duisburg-Essen)
Demokratisch Illegitime Eingriffe in das deutsche Grundgesetz
15:30	Pause
15:45	VORTRÄGE II
„Projekterfahrungen“
Begoña López Cuesta (Expertin in Völkerrecht)
Projektpartner für Spanien – Bildungsgewerkschaft FECCOO
Elements to build Education as a universal right
Prof. Dr. Alexandre Magno Tavares da Silva (Föderale Universität Paraíba)
Wissen teilen und Alternativen üben: Paulo Freire
Erweiterung des Menschenrechts auf Bildung
17:00	SCHLUSS

Projekträger

Politeknik

Forschungszentrum Kindheit und Gesellschaft

Förderer

Gewerkschaft Erziehung und Wissenschaft GEW Rheinland-Pfalz

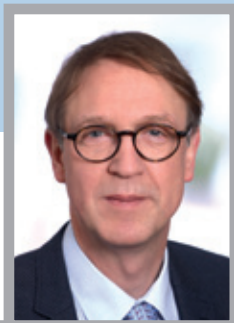
Kooperationen

**Prof. Dr. phil.
Marlies W. Fröse**

Prof. Dr. phil. habil. Marlies W. Fröse, Rektorin der Evangelischen Hochschule Dresden, Professorin für Organisations- und Personalentwicklung in der Sozial- und Gesundheitswirtschaft, Privatdozentin der Fakultät der Sozial- und Verhaltenswissenschaften der Friedrich Schiller Universität Jena, Supervisorin und Organisationsberaterin. Publikationen: Fröse, Marlies W. / Kaudela-Baum, Stephanie / Dievernich, Frank (Hg.) 2015/2016: *Emotion und Intuition in Führung und Organisation*. Springer / Gabler / SGO Schriftenreihe „uniscop“; Fröse, Marlies W. (2015): *Transformationen in (sozialen) Organisationen. Verborgene Komplexitäten. Ein Entwurf*. Ergon Verlag: Würzburg

Prof. Dr. Eric Mührel

Nach dem Abitur 1984 am Gymnasium Mayen Zivildienst im Kinderneurologischen Früherkennungszentrum der Rheinischen Landesklinik Bonn. Anschließend Studium der Kath. Theologie (bis zum Vordiplom) an der Universität Bonn und der Sozialarbeit (Diplom) an der Fachhochschule Köln.

Berufsanerkennungsjahr in der Bewährungshilfe Bonn. Danach sieben Jahre hauptamtliche Berufstätigkeit in der Kinder- und Jugendhilfe und der Bewährungshilfe. Nebenberuflich Promotion in Philosophie an der Universität Stuttgart und Studium der Pädagogik (Diplom) an der Universität zu Köln.

März 2000 bis Oktober 2017 Professor für Sozialpädagogik und Sozialarbeitswissenschaft an der Hochschule Emden/Leer.

2005 Habilitation im Fach Sozialpädagogik an der Philosophisch-Pädagogischen Fakultät der Katholischen Universität Eichstätt-Ingolstadt; von 2006 bis 2010 dort zudem Privatdozent.

Von März 2008 bis September 2011 (Wiederwahl 2009) Dekan des Fachbereichs Soziale Arbeit und Gesundheit der Hochschule Emden/Leer. Dabei Leitung der Strukturkommission des Fachbereichs im Rahmen der Neugründung der Hochschule Emden/Leer im Jahr 2009.

Von Oktober 2011 bis März 2013 Beurlaubung an der Hochschule Emden/Leer für die Vertretung des Lehrstuhls für Sozialpädagogik an der Philosophisch-Pädagogischen Fakultät der Katholischen Universität Eichstätt-Ingolstadt. Dabei Verantwortung für die Einführung des BA-Studiengangs Sozialpädagogik und Alterspädagogik sowie Leitung der AG für die Konzeption eines MA-Studiengangs Sozialpädagogik.

Von September 2013 bis 16. Oktober 2017 Vizepräsident für Forschung und Wissenstransfer an der Hochschule Emden/Leer (Wiederwahl 2015).

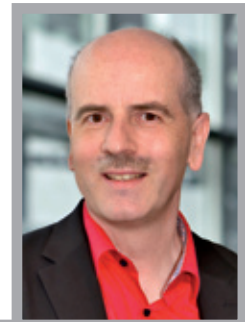
Seit dem 17. Oktober 2017 Professor für Professionsspezifische und ethische Grundlagen Sozialer Berufe an der Hochschule Koblenz.

**Prof. Dr. Alexandre
Magno Tavares da Silva**

Ich wurde im Jahr 1962 in der Stadt Recife im Bundesstaat Pernambuco in der nordöstlichen Region Brasiliens geboren. Ich arbeitete von 1979 bis 1985 in der Jugend Pastorale (Pastoral da Juventude do Meio Popular), in der Erzdiözese von Olinda und Recife, unter der Animation von Dom Helder Camara. Von 1986 bis 2007 war ich als Sozialpädagoge und Betreuer von Pädagogen in der nationale Bewegung von Straßenkindern und in Nichtregierungssozial-Gemeinschaftsprojekten mit Kindern, Jugendlichen und Erwachsenen in Straßensituation und soziale Vulnerabilität beteiligt. Aus diesen Erfahrungen baute ich meine Karriere mit akademischer Ausbildung in Sozialwissenschaften (Bundesuniversität von Pernambuco (1982-1986), Master in Popular Education (Universität Paraíba-1992-1995) und Promotion in Erziehungswissenschaften (Johann Wolfgang Goethe Universität, Frankfurt 1996-2000).

Ich bin zurzeit Forschungsprofessor an der Universität von Paraíba (2008-heute) in der Abteilung für Erziehungs-Methodik; Ich koordinierte von 2010 bis 2016 das Connections of Knowledge Project für Studenten der populären Klassen und bin im Kern der Bürgerschaft und Menschenrechte (NCDH); Graduiertenkolleg für Menschenrechte, Staatsbürgerschaft und öffentliche Politik - PPGDH / UFPB) in der Universität von Paraíba beteiligt. Ich leite die Forschungsgruppe Kritische Sozialpädagogik und Menschenrechte und nehme teil in der Pädagogischen Forschungsgruppe Paulo Freire. Derzeit führe ich auch meine Post-Doc Arbeit (2018-2019) an der Bundesuniversität von Pernambuco mit dem Forschungsthema „Der Beitrag kritischer Sozialpädagogik in Paulo Freire im Kontext der Erweiterung der Menschenrechte auf Bildung.“

Prof. Dr. Armin Schneider

Armin Schneider wurde nach Studien der Sozialarbeit, der Psychologie, der Erziehungswissenschaften und der Katholischen Theologie in Koblenz, Frankfurt am Main und Wien mit einer Arbeit über die ethischen Perspektiven der Organisations- und Personalentwicklung promoviert. Nach praktischen Tätigkeiten beim Sozialdienst des Landgerichtes Koblenz sowie der Jugend- und Erwachsenenbildung beim Kolpingwerk in Frankfurt war er in leitenden Funktionen in der Jugendhilfe des Erzbistums Köln tätig, u. a. zwölf Jahre als Leiter des Katholischen Jugendamtes in Siegburg und als geschäftsführendes Vorstandsmitglied von Trägern der Jugendhilfe. Er ist Berater für Organisations- und Personalentwicklung in Non-Profit-Organisationen und absolvierte Fortbildungen in den Bereichen Sozialmanagement und Betriebswirtschaft. Schneider ist seit 2007 hauptberuflicher Hochschullehrer.

Aktuelle Funktionen und Aufgaben innerhalb der Hochschule:

Direktor des Instituts für Bildung, Erziehung und Betreuung in der Kindheit | Rheinland-Pfalz (IBEB) (seit 2016)

Prodekan des Fachbereichs Sozialwissenschaften (seit 2018)

Mitglied im Senat der Hochschule Koblenz (seit 2017)

Mitglied im Fachbereichsrat (seit 2008)

10. Dezember 1948

Jahrestag
der Allgemeinen
Erklärung der
Menschenrechte

Menschenrechts

g | Hochschule Koblenz

dent der HS-Koblenz)
-Dresden – Projektteam)
chbereichs Sozialwissenschaften – HS-Koblenz)

Menschenrechts auf Bildung – Artikel 26 der AEMR“

berichterstatter für das Recht auf Bildung)
ay of life“
rien)
- Die Situation in Italien heute

exität des Menschenrechts auf Bildung

träge I)

burg-Essen)
sche Bildungssystem

ht und Internationale Beziehungen –
schaft CCOO)

ht
a (Projektpartner für Brasilien –

reires Beitrag zur
g im Nordosten Brasiliens

Projektpartner

Medienpartner

Frankfurter Rundschau

Prof. Dr. Michael Winkler

Bildung – über die Notwendigkeit von Skepsis gegenüber einem großen Wort Oder auch: Ein ziemlich subjektiver Beitrag

1. Warum ich gegen Bildung bin? Möglicherweise, weil mir schon in der Schule nachgesagt wurde, dass ich stets ein wenig aufsässig erst einmal alles in Frage stelle. Das hat sich nicht geändert. Tradition verpflichtet eben, selbst wenn man viele Gegenreden erlebt, manche sogar einem die Freundschaft aufkünden.

Ich gebe aber gerne zu: Mich haben schon immer jene aufgeregt, die mit ihren Zertifikaten vor meiner Nase herumwedelten. Die mir deutlich machen wollten, welche Qualifikationen sie erreicht haben; wie sie deshalb zu einer Elite gehören, oder wenigstens meinen, die Hoheit zu haben, wenn die großen oder kleinen Weltereignisse zu kommentieren sind. Vor allem macht mich wütend, wenn sich jemand als Experte aufspielt. Umgekehrt gestehe ich Sympathie für Menschen, die als ungebildet gelten. Die an Motorrädern schrauben, Rockmusik hören, im Biergarten die Welt beklagen; aber manchmal mit Einsichten überraschen, die man als Weltwissen rühmen könnte – wenn dieses hübsche Wort nicht zu einer ebenso leeren Formel in der Diskussion um Elementarbildung verkommen wäre.

Gewiss klingt all das nun wenig differenziert und arg polemisch – wobei der Verdacht sich in mir breit macht, dass die Kritik an Polemik nur dazu dient, unbequeme Gedanken zu verhindern. Zur Perfidie der gegenwärtigen Verhältnisse und Diskurse gehört, dass man ständig Gefahr läuft falsch oder zumindest als Bösewicht verstanden zu werden, wenn man etwas nutzt, was ein wenig ironisch als „Erwachsenensprache“ bezeichnet wird. Selbst das Bekenntnis zur political correctness – sie ist nötiger denn je und sollte verteidigt werden – hilft einem bei manchen Themen nicht.

2. So schallt einem in der Auseinandersetzung um Bildung schnell entgegen, dass nur solche Kritik geduldet wird, die dem noch nicht Erreichten gilt; in der Summe sei man doch auf einem guten Weg, die Betreuungsquoten hätten sich verbessert, die Ausbildung der Lehrerinnen sei deutlich verändert, könnten diese nun Statistiken über die Herkunft ihrer Schülerinnen lesen und Binnendifferenzierung betreiben. So höre ich dann regelmäßig: Man müsse dankbar dafür sein, dass Bildung zum Megathema geworden sei, seit nunmehr fast zwei Jahrzehnten! Endlich sagen die Expertinnen, wo es lang geht, angeregt durch die Bertelsmann-Stiftung, angesiedelt in Institutionen, deren Mitarbeiterinnen meist psychologisch ausgebildet kaum über pädagogische Erfahrung verfügen – mit erstaunlicher Ignoranz gegenüber den Handlungsfeldern. Dass die von ihnen veranlassten Tests und Standards nicht einmal über einen Hauch von demokratischer Legitimation verfügen, sei am Rande festgehalten. Wenn es um Bildung geht, haben Fragen der demokratischen Legitimation, des öffentlichen Diskurses längst ausgedient, wie sehr doch immer von Teilhabe schwadroniert wird.

Aber dennoch tut sich doch vieles! Da wird Geld in die Hand genommen, werden sogar Schulen renoviert. Überall richten Kommunen Ganztagsangebote ein, sie bauen den Vorschulbereich aus. Grundschulen geben sich verbindlich, Kinder sind betreut, bekommen sogar ein Mittagessen, nachmittags können sie einen Hort besuchen. Im Sekundarbereich finden sich gelegentlich die gebundenen Ganztagsangebote, neue Kooperationen sind zwischen Schulen und Vereinen entstanden. Integration und Inklusion sind auf den Weg gebracht, wieviel Schlaglöcher auf diesem nun plagen – wenngleich Erfolge auf diesen Gebieten allein dem Engagement der Lehrerinnen zu verdanken sind.

Immer mehr junge Menschen schlagen erfolgreich den Weg zum Abitur ein, können eine akademische Ausbildung aufnehmen, von der die OECD gerühmt hat, dass sie Arbeitsplatzsicherheit und höhere Einkommen geradezu garantiert. Nur seltsam: weil eben die Betriebe allzumal des Handwerks klagen, dass Fachkräfte feh-

len sowie erst recht Auszubildende, weil jetzt die Wirtschaftsweisen deshalb ihre Prognosen für das künftige Wachstum herunterschrauben, fällt sogar der OECD im jüngsten „education at a glance“ auf, berufliche Bildung verspreche ebenfalls gute Aussichten.

3. Ob das ein Zufall ist? Ein Zufall wie der, dass bei aller Beschwörung von Bildung das Gegenteil der mit ihr gegebenen Versprechen eintritt: Dass mit früher Bildung und Betreuung, mit ganztägiger Bildung, mit lebenslanger Bildung eben keine soziale Gerechtigkeit entsteht, keine Gleichheit wenigstens der Bildungschancen gesichert wird. Dass die sozialen Spaltungen zunehmen, dass Not wuchert, dass Ausgrenzung in einer Weise voranschreitet, die den Soziologen zu schaffen macht, die sich ein Zerbrecchen von Gesellschaften nicht vorstellen konnten. Könnte es sein, dass mit dem Gebrauch des Worts Bildung heute nicht nur ein geradezu dramatischer Umdeutungsprozess verbunden ist, sondern eine Enteignung und Entfremdung stattfindet, mit der Menschen etwas genommen wird, in dem sie ihr Eigenstes zu finden hofften, durchaus ein Moment ihres Wesens, nicht – um Missverständnisse zu meiden – als eine feststehende Bestimmung, sondern als Ausweis ihrer lebendigen Praxis? Dass ihnen vielleicht Humanität genommen wird?

Plakativ formuliert: Bildung bezeichnet heute vorrangig Schule oder schulähnliche Einrichtungen. Institutionelle Settings, die das gewähren, was ein rhetorischer Zwillingsbruder benennt: Betreuung. Betreuung und Bildung – man bekommt Kopfschmerzen, wenn man sich dieses Begriffspaar vergegenwärtigt. Betreuung hat mit einem Verlust an Selbständigkeit zu tun. Hauptsache untergebracht, versorgt, in Regeln gepresst und ernährt. Bildung und Betreuung, das Wortpaar vergiftet sich gegenseitig, mit Würde hat es wenig zu tun, wie sie die Pädagogen des 19. Jahrhunderts ausdrücklich genannt haben, von der Freiheit ganz zu schweigen, die den Kern allen Bildungsdenkens ausgemacht hat. In der ganzen neueren Bildungsdebatte kommt das Wort Freiheit nicht mehr vor.

In einer seltsamen Enteignung geht es dabei nicht um Inhalte, um Gegenstände einer Auseinandersetzung, die auf Wissen, auf Fähigkeiten und Fertigkeiten gerichtet ist, mit welchen sich – im umfassendsten Sinne des Wortes – Welt verstehen, begreifen lässt, um mit ihr umgehen zu können; sie zu erkennen und zu achten, als Naturtatbestand, als geschichtliche und soziale Gegebenheit, zuweilen als ein Wunder, dem man dennoch Tribut zollt. Inhalte werden genommen und aufgelöst, verstellt geradezu. Im Vordergrund steht ihre Auflösung in bits and bytes, die Prozessualisierung. Bildung verliert ihre inhaltliche Bestimmung, die Rede von der Kompetenz erweist sich als Fake, denn es geht nur um die Performanz. Auf allen Seiten: die Lehrenden sollen den Inhalt in Prozesse auflösen, die Lernenden tun dies, um sich selbst präsentieren zu können, nach einem Anstoß von außen, nach dem Impuls und den nudges, die sie dorthin bringen sollen, wo sie als flexible Kräfte vernutzt werden können. Als Zombies der neuen ökonomischen Arbeitswelt, die eifrig Probleme lösen, die von anderen erfunden und bestimmt wurden – wie das in den Tests ja reichlich durchexerziert wurde.

Bei Bildung geht es um methodisch durchgeführtes Treatment. In seltsamen Arrangements, die mit Management, mit Steuerung, Kontrolle von Effizienz und Effektivität, vor allem mit der Initiierung von Selbststeuerung einhergehen. Man hat mit Adressaten zu tun – auf allen Ebenen: Die Betroffenen sollen es nicht merken, wie sie sich als Bildung einem Diktat unterwerfen, das mit Konkurrenz, mit Marktmechanismen und damit zu tun hat, die vermeintliche bessere Position in einer Welt zu erreichen, die doch längst als globale Auktion organisiert ist. Eltern

hecheln dem nach, betreiben Optimierung des Nachwuchses für Führungsrollen, allzumal gegenüber jenen, die als abgehängt, als bildungsfern oder sozial schwach verurteilt werden. Denunziation gehört zum grausamen Spiel, die reale Praxis in Schulen wie auch sozial(pädagogischen) Einrichtungen zeichnen notorisch Rituale der Erniedrigung oder Beschämung aus. Aber die Fachkräfte selbst sind Adressaten geworden, die vorgeblich intensiv geschult und methodisch vorbereitet sind, längst in Videostudien objektiviert und auf ein ihnen beigebrachtes Verhalten trainiert, bei dem sie alle Selbständigkeit verloren haben, wie sie Professionalität im Kern eigentlich auszeichnet. Takt, pädagogischer Takt gar, dem es darum geht Bildsamkeit zu entdecken? Längst sind schon die Worte verschwunden, weil sie mit Unsicherheit und Ungenauigkeit einhergehen.

4. Eben das nimmt mich inzwischen gegen Bildung ein. Ich will nicht eingespannt sein in ein Projekt, das einem religiösen Motiv längst nahegerückt ist und ein Heil verspricht, das doch nicht erreicht werden kann. Bildung erweist sich bei näherem Hinsehen als hohle Kunststofffigur erweist, wie sie manche Städte zur Werbung für ihr Wappentier aufstellen. Besucher lassen sich begeistern, Kinder laufen hin, setzen sich auf diese Figuren. Außen bunt, ziemlich voluminös, innen reichlich leer. Das verkörpert die Logik des neuen Bildungsdenkens, der dann doch nahezu alle verfallen. Warum funktioniert das so prächtig. Warum wird Bildung wichtiger als die Solidarität der Menschen miteinander, als Zuwendung und gemeinsame Auseinandersetzung auch und besonders darüber, wie man sich Anforderungen entziehen kann, die fremd bestimmt sind? Warum wird Bildung wichtiger als eine gelassene und ruhige Bewältigung des Alltags im Bewusstsein davon, dass Menschen über sich selbst befinden und vor allem sich gut entwickeln können, wenn sie eine Umwelt vorfinden, in der sie Anregung und Unterstützung finden?

Eine pessimistische Antwort folgt der der Einsicht, dass nichts von dem hier nur Angedeuteten überrascht: Die semantische Entleerung des Begriffs der Bildung, seine Vergiftung, die Auflösung sowohl seines an Subjektivität gebundenen Verständnisses wie das Verschwinden der von ihm thematisierten Objektivität sind kein Zufall. Bildung soll Menschen antreiben, sie inspirieren und bewegen. Sie sollen in ihrer Einzigartigkeit angesprochen werden. Aber nur darin. Das war schon immer eine dunkle Seite von Bildung, sie hat stets mit dem einzelnen Subjekt gerechnet, damit es sich von den es bestimmenden Verhältnisse lösen konnte; manchmal nur innerlich, aber immerhin. Bildung war ein persönlicher Akt der der Emanzipation und des Mündigwerdens – ein Akt, der aber immer den Blick auf die Welt in ihrer Objektivität und Widerständigkeit verlangt hat. Bildung war in die Dialektik eingebunden, mit Freiheit und dem einhergeht, was Hegel als Geist bezeichnet, der an menschliches Denken und Handeln gebunden war.

Diese Dialektik ist zerschlagen worden. Die modernen Gesellschaften werden zurecht als solche des Neoliberalismus bezeichnet. Es sind Gesellschaften, die in einer nun mehrere Jahrzehnte andauernden schleichenden Revolution der Rationalität eines ökonomischen Denkens verpflichtet wurden, das nur den Markt kennt, eine selbst ziemlich mythische Figur; einem Denken, das sich kaum um die Voraussetzungen schert, die eine jede soziale und kulturelle Ordnung nun benötigt. Entscheidend ist, eine Gesellschaft zu entwickeln, die aus bekennenden, ihre Singularität performativ stilisierenden Individuen besteht, eine Gesellschaft, in der Sozialisation als A-Sozialisation so weit realisiert ist, dass alle nur noch, vor einem imaginativen Pub-

likum auftreten, das die Mess-Skalen hochhält, mit welchen die Vereinzelten am Maßstab der Normen geführt werden, welche das Normale behaupten.

Eine Kleinigkeit darf nicht übersehen werden: Die singularisierten Individuen zugerichtet werden. Genau das leistet das heute übliche Bildungstreatment: Anstalten, möglichst von früh an, Implementation eines Motivs, das auf ständige Selbstüberwachung und Selbstoptimierung gerichtet ist, Angst vor Störungen und Bereitschaft, diese von Fremden bearbeiten zu lassen, Verzicht auf die Inhalte, die nicht im Konsumbereich ruhen, endlich dauernder Wettbewerb mit anderen. Das muss gelernt und eingeübt werden, das muss zur eigenen Sache werden.

Vier Jahrzehnte sind wir alle in das neoliberale Muster eingeübt worden, in der Spannung zwischen der Drohung, die von Alternativlosigkeit gesprochen hat, in der Flucht in das Heilsversprechen der Bildung, das die Expertinnen regelmäßig beschworen haben, um sich in einen kapitalistischen Arbeitsmarkt zu stürzen. Befreit wurden wir dabei alle von Regeln und Institutionen, die schützen könnten, die einen sicheren Rahmen wenigstens der Verständigung gegeben haben. Befreit wurden wir von der alten Verpflichtung auf Inhalte, über die zu streiten sich lohnen würde, an welchen der Streit sich noch lernen lässt. Ein literarischer Kanon hat – beispielsweise – immer den Vorteil, dass man sich aus Kenntnis gegen ihn entscheiden kann. Begreifen und verstehen geht mit Offenheit einher, mit Neugier und Interesse, mit Ironie gegenüber den eigenen, dann doch nur vorgeblichen Wahrheiten, mit Solidarität gegenüber Anderen, gegenüber anderen Denk- und Lebensweisen, insofern mit humanistischer Liberalität.

Eben dies macht nun doch auf eine optimistische Antwort aufmerksam. Sie klingt ein wenig paradox. Bei aller Inanspruchnahme, bei aller Vergiftung und Vernichtung von Bildung, geht diese doch nicht unter. Zugegeben: auch das klingt ein bisschen böse, das Bild einer Hydra drängt sich auf. Mehrköpfig, eigentlich unschlagbar und unsterblich. In der Tat: Bildung ist wahrscheinlich ein Monster, das dann doch jeden noch irgendwie umfasst, der mit ihm zu tun hatte. Das Überleben des Neoliberalismus hatte schon länger befremdet, auf Dauer kann er nicht bestehen, weil er seine eigenen Voraussetzungen nur mit dem von ihm okkupierten Bildungssystem wahren kann. Aber: Es gibt eine Resistenz von Bildung, eine Widerstandsfähigkeit ihrer Dialektik, die vielleicht mit dem zu tun hat, was am Anfang des neuzeitlichen Bildungsdenkens stand, damals um 1800. Bildung war damals eng verknüpft mit dem Aufbegehren gegen Macht und Herrschaft, gegen Zwänge und Verpflichtungen, wie sehr dieses Aufbegehren illusionär blieb. Bildung hatte und hat aber auch etwas mit der natürlichen Verfasstheit von Menschen zu tun, mit dem, was – wie ich ihn zumindest lese – Herder mit der Einheit des Humanen meint, mit einer humanistischen Universalität, die alle Menschen umfasst. Überall gilt: Menschen können begreifen und verstehen, sie können sich selbst in Frage stellen, sie können die Welt kritisch befragen, in ihrer historischen und gesellschaftlichen Gegebenheit – sie müssen dieses Fragen vor allem in der Generationenfolge weiter geben. Genau dies aber könnte die Machtmechanismen zerbrechen, die einer neoliberalen Weltordnung zu Grunde liegen.

An diese Möglichkeit muss freilich erinnert werden – möglicherweise macht genau dies den Sinn eines Versuchs aus, dem Menschenrecht auf Bildung eine neue Substanz zu geben. So lautet die Antwort auf meine eingangs gestellte Frage, warum ich gegen Bildung bin: Weil ich für Bildung bin! Weil ich darauf vertraue, dass Menschen sich bilden können, gemeinsam mit anderen, manchmal allein für sich. ■

1. Yükseköğreniminizi nitelik açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Saptadığınız eksiler ve artılar nelerdir?

Yükseköğretim açısından imtiyazlı bir öğrenci olduğumu düşünüyorum, çünkü bir devlet üniversitesinde okuyorum ve bu çoğu insana garanti edilen bir hak değil. Son yıllardaki hükümetler, yükseköğretim alanında kamusal eğitim yerine özel kuruluşlara yatırım yapmayı tercih ediyor. Brezilya'daki yükseköğretime kayıtlı çok sayıda öğrenci eğitim masraflarını karşılayabiliyor için borçlandırılmış durumda. Her Brezilyalı yurttaş eğitimin karşılanması için vergi ödesi de devlet öğrencilere kredi veriyor.

2. Üniversitelerde verilen eğitim sizce bulunduğunuz ülkenin her yerinde eşit düzeyde mi? Ülkenizde iyi ve kötü üniversite ayrımı yapılıyor mu? Yapılıyorsa bu ayrım hakkındaki fikriniz nedir? Ülkenizdeki eğitim ile, iyi eğitim sistemlerine sahip oldukları belirtilen ülkeler arasında karşılaştırma yapabilir misiniz?

Kesinlikle, üniversitelerdeki eğitim Brezilya genelinde eşit şekilde sağlanmıyor. Özel üniversitelerin düşük profilli olduğu, devlet üniversitelerinin ise yüksek profilli olduğu şeklinde bir farklılaşma var. Brezilya'daki üniversitelerin %99'unun herhangi bilgi üretmediği, çoğu bilimsel gelişmenin devlet üniversitelerinde üretildiği sonucuna varan yakın tarihli bir çalışma bulunuyor. Özel üniversitelerin herhangi bilgi üretmek gibi bir hedeflerinin olmadığına inanıyorum, onların birincil odağı kâr elde etmek, insanların gerçek sorunlarına yardımcı olmak üzere bilgi üretmeye yönelik bir eğitim sunmuyorlar. Piyasanın ve kapitalizmin arzularına adanmış bir eğitim hizmeti veriyorlar. Brezilya'daki devlet üniversitelerine, kaynakları kesintiye uğratılarak ciddi şekilde saldırılıyor. Ayrıca, eğitim için öğrenci desteğine ihtiyaç duyan devlet üniversitesi öğrencileri ihmal nedeniyle insan hakları ihlali uğruyor, öğrenci yurtlarında su, gıda ve elektrik sıkıntısı yaşıyor. Brezilya ve diğer ülkeler arasında eğitim bakımından bir karşılaştırma yapamam, çünkü bu ülkelerde ki gerçekliği bilmiyorum.

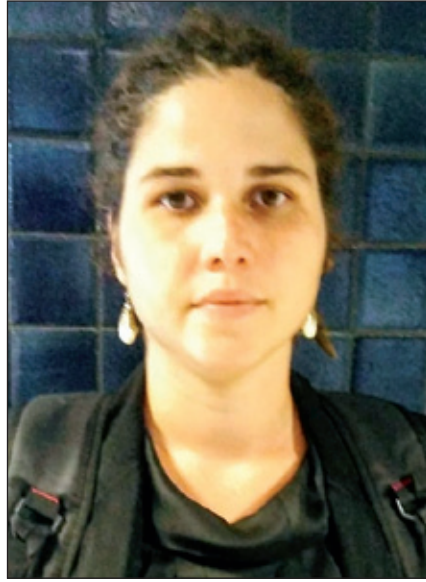
3. Yükseköğrenim görebilmenizde sosyo-ekonomik konumunuzun bir rol oynadığını düşünüyor musunuz?

Kesinlikle. Yalnızca okuma olanağının bulunduğu, sosyo-ekonomik durumumun farkındayım ve iyi okullarda okumuş olmak bir devlet üniversitesinde yükseköğretime erişmemde büyük rol oynamıştır. Çoğu Brezilyalı genç erken yaşta çalışma yaşamına atılmak zorundadır ve bunların birçoğu daha yükseköğretim basamağına erişmeden, çalışmak üzere eğitimlerini yarıda bırakmaktadır.

4. Çevrenizde eğitim için gerekli finansal kaynağı kredi olarak bulan öğrenci arkadaşlarınız var mı? Onların borçlanma du-

rumu ve gelecek beklentileri hakkında bilgi verebilir misiniz?

Yükseköğretimlerini finanse edebilmek için borçlanan bazı arkadaşlarım var. Arkadaşlarımdan biri (devlet ile özel eğitim kurumları arasında bir ortaklık olan) FIES olarak adlandırılan bir programa dahil oldu, bu programda devlet kolej masraflarını ödeyebilmesi için öğrencilere kredi veriyor ve öğrenci de mezun olduğunda kendini 80.000 Brezilya realinin üzerinde bir borç içerisinde buluyor, bu çok büyük bir meblağ. Bu arkadaşım borcunu asla ödemedi ve halen devlete borçlu. Bu çığır, zira daha en başından kamusal eğitim için her birimiz vergi veriyoruz.

5. Eğitim her aşamasında ücretsiz olmalı mı olmamalı mı? Yanıtınızı açıklar mısınız?

Eğitimin her düzeyde ücretsiz olması gerektiğine inanıyorum, çünkü eğitim bir hak. Bir hak olarak eğitim, herhangi bir demokrasinin varsayımdır. Resmi eğitimin halen bir imtiyaz olduğu ve yalnızca az sayıda insanın erişebildiği bir toplumda demokrasi olduğunu söyleyemeyiz.

6. Ülkenizde kamusal eğitimin özelleştirilmeden etkilenme boyutları nedir?

Özelleştirme süreci, ülkemdeki hükümet düzeyinde değerlendirilirse "iyi" ilerliyor. Devlet üniversitelerine yatırımları boykot etmeye çalışıyorlar, devlet üniversitelerinde özelleştirme sürecine karşı çıkan profesör ve dekanları bireysel bir eziyete maruz bırakıyorlar, burs ve araştırmaya yönelik yatırımları kesiyorlar ve yükseköğretim ile orta öğretim eğitim müfredatlarını anti-demokratik ve gizli kapaklı bir süreç yürüterek değiştiriyorlar. Ve bu da özel eğitim kartelleri ile şirketlerinin "çalışanları" olan politikacılar tarafından yönetildiğimiz için gerçekleşiyor.

7. Özel sektörün ülkeniz eğitim sistemi üzerinde demokratik meşruiyeti bulunmayan bir nüfusa sahip olduğunu düşünüyor musunuz?

Bu konuda hiç şüphe yok. Brezilya'nın

şu anki eğitim bakanı, ülke çapında özel üniversiteleri yaygınlaştıran bir şirket grubu olan "ser educacional" adlı kuruluşun çıkarlarını temsil etmektedir.

8. Sizce eğitim hangi oluşumlar tarafından verilmelidir?

Üniversite kontenjanlarının çoğunlukla devlet enstitülerinde olması gerektiğine inanıyorum, çünkü herkese üniversitede bir kontenjan garanti edilmelidir. Eğitim piyasa tarafından düzenlenmemelidir, ancak çoğu özel üniversitede olan budur.

9. Bir insan hakkı olarak eğitim hakkının tam anlamıyla uygulanması nasıl güvence altına alınabilir?

Bilmiyorum. Fakat topluluk tabanlı ve toplulukların kendileri tarafından yönlendirilen bir eğitimi uygulamaya koymanın iyi bir başlangıç olduğuna inanıyorum.

10. Ülkenizde eğitimden dışlanma/elenme mekanizmaları hangi boyutlarda ortaya çıkıyor?

Bu şu şekilde yaşanıyor:

Eğer iyi okullarda okuyorsanız, devlet üniversitelerine girme şansınız oluyor; Devlet okullarında okuduysanız, devlet üniversitesine girmek sizin için daha zor olacaktır;

Eğer aileniz ayda 1200 Brezilya realinden daha az kazanıyorsa (Brezilya'daki ailelerin %50'si bu durumda) 15'inize geldiğinizde muhtemelen çalışmanız gerekecektir;

Eğer siyahsanız, kesinlikle tıp fakültesinde olmanız bir istisnadır (ister devlet isterse oldukça pahalı bir program olan özel tıp fakültesi olsun);

Bir devlet üniversitesine girmek için gerekli puanı alamadıysanız, yine de (sonsuz kadar) borçlanarak özel üniversiteye girebilirsiniz.

Bunlar yükseköğretime erişim sırasında yaşanan durumlardan yalnızca bazıları.

11. Ebevenlerin, çocuklarına ne tür bir eğitim verileceğini belirlemesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu konuya ilişkin çok sayıda sorun var. Brezilya'da temel eğitim müfredatına ilişkin, özellikle de dini konularda bir tür halat çekme mücadelesi deneyimliyoruz. Din konusuna ilişkin olarak, kamusal eğitimde gençlere inançlarına veya belirli bir grubun etik değerlerine ya da dinine göre eğitim verilmesi gerektiğine inanıyorum, bence kamusal olarak verilen dini eğitim insanlara hoşgörüyü, çoğulculuğu ve diğer dinlere saygı duymayı aşılamalı.

12. Gelişmekte olan ülkelerde hükümetlerin herkes için eğitimi sağlamadaki rolü nedir?

Ülkemde hükümetin anayasal olarak tanımlanan rolü tüm hedeflere yönelik eğitimin garanti altına alınmasıdır. Gelişmekte olan ülkelerin durumu üzerine konuşulursa, onarıcı politikalar ve okuryazarlığı artırıcı özel eğitim politikaları yürürlükte olmalıdır. Ve nitelikli

Çeviri: PoliTeknik

Paraíba Federal Üniversitesi - Brezilya | İnsan Hakları alanında yüksek lisans derecesi

Eğitim Haklarının Genişletilmesi Üzerine Düşünceler ve Öneriler: Tartışmalara Katkı

eğitime, profesörlüğün değerli bir meslek haline getirilmesine ihtiyacımız var.

13. İnsan hakları eğitiminin sonuçlandırılmamış gündemi nasıl çözüme bağlanabilir?

Bilmiyorum, ama insanların kendi eğitimlerini edinebilmelerini sağlamak (örneğin Amerika yerlileri kendi araçlarına ve eğitim tarzına sahip), erken yaşlardan ileri yaşlara kadar herkes için eğitim kontenjanı sunmak, yükseköğretime erişimde sosyal ve etnik kota gibi içerilme politikaları uygulamaya koymak işe yarayabilir. Bunların eğitim gündeminde insan hakkı temasını geliştirmenin araçları olabileceğini düşünüyorum.

14. İnsanların farklı ulusların eğitim politikalarına katılımı, özellikle de geliştirmekte olan ülkelerde nasıl sağlanabilir?

Bunun için, toplumun en temelinde demokratik araçları güçlendirmemiz gerekir. Eğitime ilişkin tartışma alanlarında aile katılımını, kadınların ve topluluklarının katılımını garanti altına almalıyız.

15. Devlet eğitim-öğretim için parayı ve gerekli kaynakları nasıl sağlayabilir?

Devlet, ekonomik faaliyet üzerinden vergilerle edinilen fonları düzenleyebilir. Ayrıca, şirketleri kamusal eğitime tahsis edilecek özel bir fon sağlamakla yükümlü kılabilir. Ülkemde yaklaşık 5 yıl önce, tüm Brezilyalılar kamusal petrol kârlarının bir kısmının (belki %20, %50 ya da %100) eğitime tahsis edilmesini tartışıyorduk, ancak bu yeni hükümet (2016) okyanustaki petrol kaynaklarımızı yabancı bir ulusa sattı ve artık buna sahip değiliz.

16. Gelişmiş ülkelerde sığınmacı çocukları için doğru eğitim hakkı nasıl güvence altına alınır?

Gelişmiş ülkeler mi? Gelişmiş ülkelerdeki gerçekliği bilmiyorum, çünkü geliştirmekte olan bir ülkede (Brezilya'da) yaşıyorum, ama gelişmiş ülkelerin yerlilerle olan ilişkisinde ve diğer ülkelerden gelen göçmenlerle ilişkin uygulamalarında ırkçılığın fazlasıyla etkili olduğunu düşünüyorum. Bilmiyorum, bençe duruma bağlı olarak göçmen çocukların normal okullara entegre edilmesi daha iyi olabilir; ve bazı başka durumlarda ise özel (kültürel, sosyal) ihtiyaçlarına göre göçmen çocukların gidebileceği özel okullar oluşturulması daha iyi olabilir.

17. Küreselleşen dünyada özelleştirmenin eğitim-öğretimi ileriye taşıyabileceğini düşünüyor musunuz?

Bunu sağlayabileceğini sanmıyorum. Eğitimin özelleştirilmesi, yurttış olarak bizlerin eğitime yabancılaştırılması anlamına gelmektedir. Düşünmeye ve öğrenmeye zaman olmayacak, tek sorun para ve piyasa haline gelecek ve herkes herkese karşı olacak. Ülkemde özelleştirmeye ilişkin yaşadığım deneyim işte bu.

Cossette Woo

Washington Üniversitesi - Asistan

Makro Sosyal Hizmetler Öğrencisi · Çocuklarımız için Partnerler

Eğitim Haklarının Genişletilmesi Üzerine Düşünceler ve Öneriler

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 26. maddesi "eğitim en azından ilkökul düzeyinde ve temel kademelerinde ücretsiz olmalıdır" der ve bu da aşağıdaki soruları gündeme getirir: Eğitimin hangi aşamasının temel olduğu nasıl belirlenmektedir? Eğitimin belirli bir kademesinin "yeterince iyi" olduğuna ne açıdan karar veriyoruz?

Dahası, 26. madde "Öğretim insan şahsiyetinin tam gelişmesini ve insan haklarıyla ana hürriyetlerine saygının kuvvetlenmesini hedef almalıdır" şeklinde vurguda bulunur. Şu ana kadar, bu ifadelerden hiçbirisi gereken şekilde tanımlanmamıştır. Bu ifadeler, eğitim düzeyleri ve becerilerinden bağımsız olarak, genellikle ayrı sınıflarda toplanan engelli öğrencileri nasıl dikkate almaktadır? Aynı şekilde farklı renklerden öğrenciler de topluluktan ayrılmakta ve yalnızca eskiden kalma steryotipler nedeniyle ikinci dil olarak İngilizce sınıflarına koyulmaktadır. Öte yandan, bu öğrencilerin eğitim materyallerine hakim olup olmamalarına ya da becerilerine dikkat gösterilmemekte, dolayısıyla çok daha fazla başarı uçurumu yaratılmaktadır.

Amerikan eğitim sistemi temelden kusurludur. Pek çok sorunun yanı sıra, okullara bulundukları mahalleye göre fon sağlanması ve okuldan hapishaneye giden yol örneklerinde görüldüğü gibi, gerçekleşmesi gereken çok sayıda eğitim reformuna ihtiyaç duyulmaktadır. Okulları fonlama politikası eyaletten eyalete değişiklik göstermekte, ancak önemli ölçüde yerel emlak vergilerine dayanmaktadır. Fonlama yerel emlak vergilerine bağlı olduğunda, alınan eğitimin niteliğinde bir eşitsizlik ortaya çıkmaktadır. Ülke çapındaki öğretmenler okul fonlarının arttırılmasını, maaş zamlarını, hatta bazı durumlarda ders arası teneffüslerin garanti edilmesinin yanı sıra eğitimcilerin değerlendirilmesinde standart test puanları kullanıma son verilmesini savunmak için greve gitmektedir. Çalışmalar, öğretmenlerin oldukça düşük bir morale sahip olduğunu ve öğretmen eksikliğinin yaygın olduğunu göstermektedir, tabi bu hiç şartıcı değil. "Why America's Schools Have A Money Problem" (Amerika'daki Okulların Neden Para Sorunu Var) başlıklı bir NPR makalesi bu durumun başarı uçurumunu nasıl sürekli arttırmaya devam ettiğini ve öğrencilerin rengini nasıl etkilediğini ayrıntılandırmaktadır. Okuldan hapishaneye boru hattı, ya da çocukların devlet okullarından çocuk ıslah evlerine elenerek doluştuğu ürkütücü ulusal trend, belirli öğrencilere hedefleyen eğitim sistemimize ilişkin bir diğer örnektir. Okuldan hapishaneye boru hattının kurbanı olan çoğu öğrenci, yoksulluk, istismar, ihmal ve öğ-

renme güçlüğü gibi geçmişlere sahiptir. Cezalandırılmak ya da izole edilmek yerine, bu öğrenciler ilave destekten faydalanmalıdır.

Evsiz ve evlatlık edinilen genç yükseköğretime girişte bir dizi bariyerle karşı karşıya kalır: Yetersiz mali kaynak ve barınma gibi sorunlardan muzdarip olabilir ya da fiziksel ve ruhsal sağlığı büyük ölçüde riske atan durumlarla boğuşabilir. Stabil olmayan bu koşullar destek ve teşvik eksikliğiyle sonuçlanarak öğrencilerin yükseköğretime devam etmemesine, hatta liseden mezun olmamasına yol açabilir. Buna ek olarak, yerinden edilmek ve stabil olmayan bir çevrede bulunmak çocuğun güvenlik hissini ya tavana çıkarır ya da dibe batırır, dahası derslere odaklanma becerisini etkileyebilir. Sürekli hareketlilik, anksiyete artışıyla ve yanı sıra düşük öğrenci başarısıyla bağlantılandırılmaktadır.

Evsiz ve evlatlık edinilen genç ayrıca farklı bölgelerdeki okullara gitmek zorunda kalma ve sınıf değiştirme gibi ek zorluklarla karşı karşıya kalabilir ve bu da eğitim uçurumu yaratarak bu durumu daha da arttırır. Öğrenciler sıklıkla okul değiştirdiklerinde, eğitimciler öğrencilerin beceri düzeylerini ve ihtiyaçlarını doğru şekilde belirleme konusunda sorun yaşayabilirler. Bunun dışında, ulaşım, evsizlik nedeniyle yaşanan utanç ve koruyucu aile sisteminin

nin ücretsiz olmasını garanti altına alsa da, temel haklardan yoksun hanelerde ya da koşullarda yaşayan çok sayıda çocuk için yetersiz bir düzenlemedir. Çocukların yaşadıkları bölgeden bağımsız olarak asıl kayıtlı oldukları okula gitmesine imkân veren ve ayrıca okulların belgeleri eksik olsa bile evsiz çocukların kayıtlarını yapması-

nı zorunlu kılan ilave reform önlemleri dahil edilebilir. Okulların bulundukları bölgeler bu önlemleri uygulamak için gerekli kaynaklara sahip değillerse, devlet ya da eyalet düzeyinde eyleme geçmek gerekebilir. Rehberlik ve akran danışmanlığı programlarına, yanı sıra madde bağımlılığını önleme programlarına dahil olmuş evsiz ve evlatlık edinilen gençlerin okulu tamamlama oranlarının daha yüksek olduğu, hür irade, güçlendirme ve eğitimde geçiş planlamasına ilişkin daha yüksek çıktılar ürettiği bulunmuştur.

Sosyal Refah alanında yakın zamanda lisans derecesi edinmiş biri olarak, Makro Sosyal Hizmetler (MSW) Yüksek Lisans derecesiyle tecrübeyi şart koşan pozisyon sayısının azlığını görmek oldukça endişe verici. Daha endişe verici olansa, satış alanındaki işimi sürdürseydim alanımdaki başlangıç kademesi pozisyonundan daha yüksek bir ücret alıyor olacaktım. Eyalet içi bir okulda okudum ve dört yıl boyunca evde kaldım, yine de lisans derecem büyük

toplumumuzun risk altındaki üyelerini çaresizliğe sürükleyerek, yıldan yıla genişleyerek asla bitmeyen bir yoksulluk ve mücadele döngüsü yaratıyoruz, gerçek soruna işaret edilmiyor.

Eğitim bir hakktır. Ama aynı zamanda bir ayrıcalıktır. Bugün yükseköğretim neredeyse bir zorunluluk ve bir beklenti haline gelmiştir. Daha önce kolej derecesi yalnızca vasıflı mesleklerin icrası ya da liderlik pozisyonları için gerekliiyken, günümüzde hayatta kalmaya çabalayan herkes için o bir önkoşul haline geldi. Sekreterlik ya da kişisel asistan gibi başlangıç düzeyindeki mesleklerinin yer aldığı hızla taranacak bir iş listesi, lisans veya üzeri bir derecenin fazlasıyla tercih edildiğini gösterecektir. Yükseköğretime erişimin engelliler veya bireysel olarak ya da topluluk düzeyinde sosyal haklardan yoksun olanlar da dahil, tüm öğrencileri kapsayacak şekilde genişletilememesi iki sınıflı bir toplum yaratma riski taşır: Diploması olan ve emek piyasasına erişenler ile diploması olmayıp geride bırakılanlar.

Alıntılanan Çalışmalar

- Duffield, B.** (2007). Educating Children without Housing: A Primer on Legal Requirements and Implementation Strategies for Educators, Advocates and Policymakers. Amerika Barolar Birliği.
- Education for the Homeless Children and Youth Program** (2001). Meclis Raporu Mali Yıl 2000. Washington, DC: Birleşik Devletler Eğitim Dairesi.
- Fowler-Finn, T.** (2001). Student Stability vs. Mobility. The School Administrator, Ağustos 2000
- Julianelle, P. F., & Foscarinis, M.** (2003). Responding to the School Mobility of Children and Youth Experiencing homelessness: The McKinney-Vento Act and Beyond. The Journal of Negro Education, Sayı 72 (1), s. 39-54.
- Heyback, L., & Nix-Hodes, P.** (1999). Reducing Mobility: Good for Kids, Good for Schools. The Beam: The Newsletter for the National Association for the Education of Homeless Children and Youth, 9(1): 5.
- Çocuk ve Yoksulluk Enstitüsü** (2001). Back to the Future: The Brownstone and FutureLink Evsiz Çocuklar için Okul Sonrası Programlar. New York, NY: Homes for the Homeless.
- Mizerek, E., & Hinz, E.** (2004). Counseling 101Column: Helping Homeless Students. Principal Leadership Magazine, 4 (8).
- Evsizler için Ulusal Koalisyon** (2007, Ağustos). NCH Bilgi Formu No. 10 Erişim: Education of Homeless Children and Youth: <http://www.nationalhomeless.org/publications/facts/education.pdf>
- Policy Study Associates** (2002). Education for Homeless Children and Youth Program: Learning to Succeed. Washington, DC: ABD Eğitim Dairesi, Planlama ve Değerlendirme Servisi.
- Rescorla, L., Parker, R., & Stolley, P.** (1991). Ability, achievement, and adjustment for homeless children. American Journal of Orthopsychiatry, 61 (2): 210-220.
- Teicher, 2005.** For homeless, no place like home. Christian Science Monitor.
- Turner, C., Khrais, R., Lloyd, T., Olgin, A., Isensee, L., Vevea, B., & Carsen, D.** (2016, April18). Why America's Schools Have A Money Problem. Erişim: <https://www.npr.org/2016/04/18/474256366/why-americas-schools-have-a-money-problem>
- ABD Eğitim Dairesi** (2004). Education for Homeless Children and Youth Program, McKinneyVento Evsizlere Yardım Yasası, Kısm VII-B. Washington, DC: Birleşik Devletler Eğitim Dairesi.

YÜKSEKÖĞRETİME İLİŞKİN TARTIŞMALARDA EĞİTİM SİSTEMİMİZİN SOSYAL HAKLARDAN YOKSUN VE YETERİNCE TEMSİL EDİLMİYEN ÖĞRENCİLERİ NASIL TEHDİT ETTİĞİ ÖZELLİKLE DİKKATE ALINMALIDIR

yanı sıra sosyal destek eksikliği yüz yüze kalınan ilave zorluklar olabilir. Evsiz ve evlat edinilen genç düzgün ve güncel okul karnelerine sahip olmayabilir, dolayısıyla yanlış yerleştirme ve not düzeylerinin hatalı değerlendirilmesi söz konusu olabilir. Önceki okul transkriptleri, ikametgâh belgesi, ebeveyn izin kâğıtları ya da tıbbi ve aşılama kayıtlarının tümü, bu gençlerin kolayca erişemeyebileceği, ancak gerekli olan belgelerdir. 1987 tarihli McKinney-Vento Evsizlere Yardım Yasası okul nakilleri-

miktarda borçla bırakıyorum. Basitçe, kredi geri ödeme süreciyle uğraşmak zorunda kalmamak ve yüksek ücretli bir yüksek lisans programının sunduğu vaat nedeniyle doğrudan MSW programıma devam ettim. Bir insan hakkı olarak eğitim konusuna ve bunun nasıl genişletilmesi gerektiğine tekrar dönülürse, yükseköğretime ilişkin tartışmalarda eğitim sistemimizin sosyal haklardan yoksun ve yeterince temsil edilmeyen öğrencileri nasıl tehdit ettiği özellikle dikkate alınmalıdır. Yeni yetme

Tamralipta Patra | LOCUS - Pondicherry Matematik ve Fen Bilimleri Enstitüsü - Hindistan

Eğitim Haklarının Genişletilmesi - Bir Mücadele

Çeviri: PoliTeknik

Dil, din, kast, mezhep, bitki örtüsü, fauna, oyunlar, politikalar vs. bakımından çok fazla çeşitliliğin olduğu bu topraklarda eğitim tam olarak nerede durmaktadır? Ülkemiz, eğitimin evrenselleştirildiğini garanti altına alan sayısız politika üretmiştir. Fakat kaç insanın bunun gerçekten farkında olduğuna dair bir fikirleri var mı? İnsan haklarından bahsediyoruz, insanlar bunun ne olduğunu tam olarak biliyor mu?

Eğitim! Son derece basit bir anlama sahip oldukça basit bir sözcük. Fakat bir şekilde, günden güne daha karmaşık hale geliyor. Çünkü, değerler kazanımıyla ilgili bir mesele olarak değil, daha ziyade para basma makinesi olarak görülüyor. Kentsel bölgelerdeki çok sayıda öğrenciyle görüşme yapıldığında, iyi bir iş olanağı için eğitim görmek istediklerini öğrenmek üzücü olmuştur. Kaç insanın temel eğitime sahip olduğu ve okuma yazma bilmeyenlerin genel olarak neyle karşı karşıya kaldıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. Okullar bile birer iş bağlantı noktasına dönüşüyor, etik değerleri ve daha da önemlisi eğitimin anlamını öğretmek yerine, öğrencilerinin nasıl tam not alabileceklerinin ya da giriş sınavlarında nasıl başarılı olabileceklerinin üzerinde duruyorlar. Kırsal bölgelerdeki insanlar, azınlık gruplar ya da yeterince temsil edilmeyen topluluklar açısından durum incelendiğinde, bunun bir hak olmasıyla ilgilenmiyorlar, kız çocuklarını okula göndermenin yararsız olduğunu düşünüyorlar. İhtiyaç duydukları daha çok gıda, barınak ve ev gibi temel yaşam standartlarını karşılamak. Fakat eğitime önem vermiyorlar. Onlara bu sorulduğunda "Padh likh ke kya hojaye-ga?" (Okula gitmenin faydası ne?) şeklinde yanıt verdiler. Bu benim için biraz şok edici oldu, çünkü politikaların bir etki yarattığını düşünüyordum, ama öyle değilmiş. Ancak olumsuz noktalar üzerine kafa yormak istemiyorum, yine de eğitimin dünyayı değiştirebileceğine inanan ve çocuklarının doğru yolda olmasını sağlamak için uğraşan aileler de var.

Hindistan, insanların başkalarının kendileri hakkında ne düşündüğünü göz önünde bulundurarak iş yaptığı bir ülkedir. Bu nedenle, çoğunlukla kendileri için değil başkalarını memnun etmek için bir şeyler yaparlar. Bu durum özel okulların yüksek maliyetlerini üstlenirken görülüyor. Aylık gelirleri sağlıklı bir günlük öğünü bile karşılayamayacak düzeyde olan ebeveynler, çocuk-

Zihnin korkudan arındığı ve başların dik durduğu yerde, Bilginin olduğu yerde.

RABINDRANATH TAGORE

şı ya göremedikleri ya da görmeyi reddettikleri için gözü kapalı. Çocuk emeği, erken yaşta evlilik gibi çok sayıda vaka görülüyor, ancak bu olgular ihmal ediliyor.

Mühendislik/tıp fakültesi giriş sınavlarındaki başarısızlık nedeniyle intihar rakamları günden güne artıyor. Bu ülkenin mevcut senaryosu işte bu. Ebeveynlerin çocuklarının alacağı eğitimi seçmesi gerekli ve bu bir hak, ancak çocuklar istemedikleri şeyi yapmaya mecbur bırakılamazlar. Örneğin, ebeveynlerin çocuklarının doktor olmasını istediği ancak çocuğun mimar olma haya-

tirmek için tüm enerjilerini ortaya koyuyorlar. Bu yolculuk sömürge zamanından bu yana devam ediyor, tıpkı Kot-hari Komisyonu, onu izleyen Ulusal eğitim politikası, NCF ve bugüne değin hayata geçen çok sayıda politika gibi.

Günler geçerken, bu ülkedeki her bir bireyin insan haklarının farkında olduğundan emin olmamız gerekir. Nereye bağlı olduklarının hiçbir önemi yok. İnsanların BM'nin maddelerine ilişkin net bir fikrinin olduğu kitlesel kampanyaların düzenlenmesi ve gerektiği her an bunların uygulanabilmesi ve yaşamın onurla sürdürülebilmesi gere-

ları için, nitelikli eğitim sunduğundan değil, toplumun çocuğunu iyi bir okula gönderemiyor musun sorgulaması nedeniyle zengin özel okullardaki özel okul kaydı peşinde koşmaktadır! Ve çocuklar bu günlerde eğitimle ilgilenmemektedir bile. Harika ülkemizin gidişatı işte bu. Ancak dürüst olmak gerekirse, çok sayıda sivil toplum kuruluşu eğitimin gerçek özünün ihtiyacı olanlara ulaşmak olduğunu teminat altına almak üzere inisiyatif almaktadır. Hükümet de aynısı için gayret göstermeye çalışmaktadır. Bir şekilde, özelleştirme bir zehir etkisi göstermekte ve eğitim sistemini öldürmektedir. İnsanların, karşı karşıya kalacakları yaklaşan tehlikeye kar-

li kurduğu görülüyor. Sanatta becerisi olan çocuk fen bilimleri seçmeye zorlanamaz. Bu şekilde, ilgisini kaybeder ve aynı zamanda depresyona girer. Bu gibi şeyler ebeveynlerin gözlemlemekte başarısız olduğu konular. Üniversite eğitimi göz önünde bulundurulduğunda, liyakat sistemine dayandığı görülüyor, elbette kontenjanlar da var, ancak bir şekilde insanların geneli rekabet dışı bırakılıyor. Halen buna ilişkin bir politika yok. Öte yandan, kapsayıcı eğitim meselesine değinilirse, bu konuda tüm eğitim kademelerinde bazı gelişmeler olduğunu görebiliriz. Eğitim alanında, NCERT, NCE, NUEPA vb. gibi farklı devlet kurumları eğitimi evrensel hale ge-

kiyor. Okullar ve kolejler eğitimi iş hedefleri haline getirmeye bir son vermemeli, bunun yerine öğrencilere harika bir yaşam sunmalı ve gelecekteki amaçlarını/önemlerini kavramalarını sağlamalıdır. Hükümet, öğretmenler ve ebeveynler el ele yürümeli, gerçek gelişmenin başlayacağı zaman işte budur. Eğitim herkes için ve her kademede ücretsiz olmalıdır, bu da yoksulluktan gelen öğrencilerin geleceği keşfetmesine yardımcı olacaktır. Şuna dikkat edilmeli ki, eğitim oldukça yüce ve kutsaldır, onun güzelliğinin tadına varmak için içine dalmalı ve bu ortamın keyfini çıkarmalıyız. ■

Brenda Passos dos Santos | Paraíba Federal Üniversitesi - Brezilya

Eğitim Haklarının Genişletilmesi - 2018

Bu makalenin amacı, Brezilya konjonktüründe, ülkedeki yükseköğretimin ana temasına ilişkin soruları tartışmaktır. Ele alınacak tartışma aşağıdaki soruları yanıtlamak niyetindedir: 1. Yükseköğreniminizi nitelik açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Saptadığınız eksiler ve artılar nelerdir? 2. Üniversitelerde verilen eğitim sizce bulunduğunuz ülkenin her yerinde eşit düzeyde mi? Ülkenizde iyi ve kötü üniversite ayrımı yapılıyor mu? Yapılıyorsa bu ayrım hakkındaki fikriniz nedir? Ülkenizdeki eğitim ile, iyi eğitim sistemlerine sahip oldukları belirtilen ülkeler arasında karşılaştırma yapabilir misiniz? 3. Yükseköğrenim görebilmenizde sosyo-ekonomik konumunuzun bir rol oynadığını düşünüyor musunuz? 4. Çevrenizde eğitim için gerekli finansal kaynağı kredi olarak bulan öğrenci arkadaşlarınız var mı? Onların borçlanma durumu ve gelecek beklentileri hakkında bilgi verebilir misiniz? Yukarıda belirtilen öncüllere ilişkin açık yürekli bir sorgulamadan yola çıkılırsa, ülkenin yüksek eğitiminin geniş bir portresini özetlemek mümkün olabilir.

Ülkemizdeki yükseköğretim iki alanı kapsamaktadır: kamusal yükseköğretim kurumları ve özel yükseköğretim kurumları. Kamusal yükseköğretimin teknik kalitesi belirgin şekilde yüksek olsa da, öte yandan, kurumsal varlığını ve yapısını üzerine inşa edebileceği kamusal kaynaklardan genellikle yoksundur, dolayısıyla bu da öğrencilerin eksiksiz bir eğitim alma olanağını olumsuz etkilemektedir. Yine de USP, UNB, vb. gibi bazı devlet üniversiteleri uluslararası düzeyde kabul gören öğretim vasıflarına sahiptir. Bu bilinen üniversitelere erişim, devlet okulu olsalar da son derece seçici hale gelmiştir, zira çok sayıda insan bu üniversitelere girmek istemekte

temektedir ve imtiyazlı eğitim koşullarından yararlanan ya da giriş sınavlarına hazırlanmaya yönelik kurslara yatırım yapmak için kaynağa sahip olanlar, bu eğitim kurumlarında kendilerine daha kolay yer edinebilmektedir. Diğer taraftan özel eğitim, eğitimin niteliği ve daha az giriş rekabeti olması nedeniyle pek itibar görmese de, yüksek düzeyde kurumsallaşmış alt yapıya sahiptir ve devlet okuluna giremeyen, özel kolejlerde okuyabilen yüksek yaşam standardına sahip kimseler için halen bir seçenektir. Esasında, her iki yükseköğretim modeli arasında bir ayrım yapılabilir. Bu nedenle devlet okulu ile özel okul arasındaki eğitimin türüne ilişkin ufak bir farklılık olduğu ve devlet üniversitelerini kendi aralarında, özel üniversiteleri de kendi aralarında mukayese ettiğimizde (merkezi hükümet veya eyaletlerin kaynakları nasıl tahsis ettiğine bağlı olarak) biraz daha fazla fark olduğu sonucuna varıyorum.

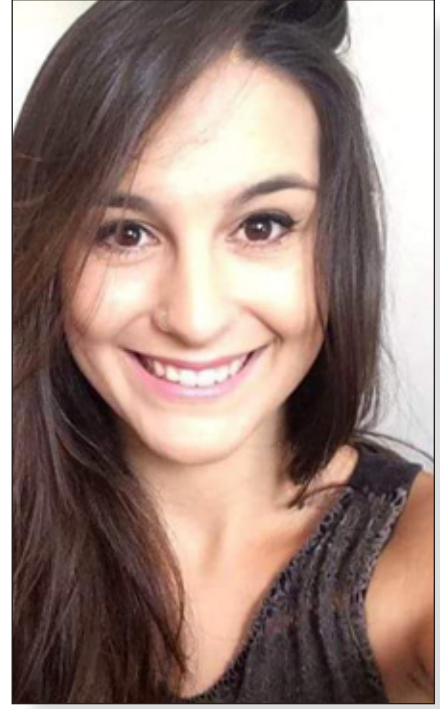
Brezilya, eğitimin niteliğinde ve yükseköğretime kayıt sisteminde hatırı sayılır ilerlemeler kaydetse de alt yapısı, çalışanları ve öğrencilerinin devamlılığı için ayrılabilirlik güvenilir bir sektörel yatırımın eksikliğinden muzdariptir. Her şeye rağmen, ülkemizin olumlu bir yanı da iyi bir kamusal yükseköğretime erişimin halen mümkün olmasıdır. Eğitimin kalitesiyle öne çıkan diğer ülkelerdeki yükseköğretim incelendiğinde, bu kuruluşların büyük bir kısmının özel olduğu görülecektir. Uluslararası deneyimlerin aksine, Brezilya'daki eğitimin ve kamusal alandaki bilginin niteliği (bu bakımdan, yalnızca yükseköğretime dikkate alıyorum), oldukça yüksektir ve aynı koşullardaki özel eğitimden daha elverişlidir.

Eğitim kamusal olsa da ülkenin en yoksullarının buna erişimini arttırdığı sonucunu doğurmaz. Kamusal olması erişilebilir olduğu anlamına gelme-

mektedir. Brezilya'nın kamusal yükseköğretim kuruluşları çok sayıda insanın girmeyi istediği ve hatta mali açıdan refah içerisinde olanların bile devlet okuluna girmeye öncelik verdiği ölçüde ün sahibidir (özel tıp fakülteleri bunun dışında tutulabilir, maliyetini karşılayabilenler "elitist" ve seçici niteliği nedeniyle bu alanda özel eğitimi tercih etmektedir). Daha geniş bir senaryoda, üst düzey kursların çeşitliliği de göz önünde bulundurulduğunda, erişim daha da çekişmeli hale gelmekte ve devlet üniversitelerine giriş daha da arzulanmaktadır. Bu nedenle, hayatı boyunca ve eğitim süreçlerinde gelişimlerine yönelik en elverişli koşullara sahip olan insanlar "vestibulares" olarak adlandırılan üniversite giriş sınavlarında iyi bir sonuç elde ederek, kontenjan çekişmesinde yüksek bir avantajı garantilemektedir.

Brezilya devlet üniversiteleri sistemi "kota" mekanizmasına sahiptir, yani kontenjanların bir kısmı "düşük gelirli" insanlara, "siyahlara", "yerlilere" ayrılır, yine de kamusal eğitim sisteminde barınmalarını sağlayacak mekanizma yoktur, çünkü bu kimseler gıda, ulaşım, barınma ve başka türden kaynaklara da ihtiyaç duyarlar. Son yıllardaki muazzam ilerlemeye rağmen, ülkemizde yükseköğretim halen elitist bir mekanizmadır. İyi bir yaşam standardına sahip olanlar yükseköğretim kurumuna girmenin daha kolay olduğunu bilirler ve giremediklerinde, yine de özel bir eğitim kurumunda bir kursa yazılma olanağına sahiptirler.

Eğitim hayatlarında gecikmeler yaşayarak geriye düşenler ya da sosyal ve ekonomik yaşamıyla ilgili sorunları olanlar için geriye kalan olasılık maliyetlerini kendi başlarına finanse ederek özel eğitim kurumuna girmektir. Özel kolejin seçim süreci, bir devlet üniversitesinde olduğu ölçüde rekabetçi değildir. Ülkemizdeki bu durumu açık-

layan bir olgu da çoğu özel kolejin yalnızca ticari amaçlarla kurulmuş olmasıdır, ticaretini yaptıkları şey de sundukları derslerdir. Özel sektördeki yatırımlara yönelik hiçbir kaynak kısıtlaması yoktur, buna karşılık daha fazla yatırım yaptıkça yeni öğrenci alacak daha fazla alanınız olur ve bunun geri dönüşü olarak, bu öğrenciler kuruluşa yeni kârlar sağlayarak önceki yatırımların masraflarını karşılayacaktır. Dolayısıyla, çoğu özel koleje girişin görece kolay oluşu, kamusal eğitimde kontenjan için rekabet edemeyen ve olası bir sosyal yükselişe imkân verecek yegane olasılığı değerlendirmekle ilgilenen çoğu insan, devletin ya da kurumun sağladığı (daha önce daha güçlü, şimdi ise kısıt olan) mekanizmalar vasıtasıyla ileri düzeydeki derslerini finanse etmeye yol açmaktadır.

Yetkin Boz

Bütün iş ve kariyer hayatını özel bir eğitim kurumunda geçiren bir babanın çocuğu olarak yıllarca gözlemlediklerimi şöyle belirtmek isterim; özel eğitim kurumlarının sadece öğrenciler ve eğitime ihtiyaç duyan bireyler için değil, aynı zamanda bu sektördeki eğitimciler için de toplumsal ve insani açıdan hedefinden sapmış olduğunu görmek çok üzücü. Aslında bu birimlere sektör demek veya bunları sektör olarak adlandırmak bile hedefinden sapmanın basit bir kanıtı olarak görülebilir.

Dünya genelinde ve ülkemizde de ne yazık ki eğitimin özelleştirilmesi ile birlikte, bu kurumlarda çalışan eğitimciler de zamanla bu işletmelere adapte olarak, eğitimi, insani bir gelişim aracı veya toplumsal ilerlemeyi sağlayan bir araç olarak görmekten çok uzak hale gelmektedir.

Eğitimde özelleştirme ile; eğitime ih-

tiyaç duyan birey veya toplumlar kalite- li eğitim almak için maalesef belirli bir burjuvazi düzenine dahil olmak ve bu düzenin gerektirdiği mali külfetler için çabalamak durumunda kalmıştır.

Bu konuda genellikle odaklanılan nokta; eğitimi alanların yaşadığı zorluklar ve insani bir ihtiyaç olan temel eğitim düzeyi için gereklilik haline getirilmiş maddi sınıf ayrılıklarıdır. Ancak eğitimde özelleştirme ile gelen sorunlar sadece toplumda eğitimi alan kesim ile sınırlı kalmıyor.

Eğitimde özel sektör haline gelmiş kurumların ticari kurumlar haline gelmesi ile birlikte kâr odaklı ve sadece para kazanmaya odaklanmış bir sistem doğuyor. Bunun sonucunda ise; değer katması, aydınlatması, düşünür ve sorgular bireyler yetiştirmesi gereken eğitimciler de bütün bu temel taşlardan uzaklaşıyor. Sadece gereken soruları çözebilecek, ülkedeki eğitim sisteminde istenilen veya dayatılan dereceleri yapabilecek, eğitimcinin ve çalıştığı ku-

rumun reklamını yapabilecek öğrenciler yetiştiriyorlar.

Özelleşen eğitim sisteminde toplumun her bir parçası aynı düzeyde temel eğitim alamazken, aynı zamanda eğitimciler de eşit düzeyde, objektif biçimde eğitim veremiyor. Ülkemizde bu tip eğitim sisteminden kaynaklı olarak, özelleşmiş kurumlardaki eğitimciler; daha fazla özel ders verebilmek, sınıflandırılmış toplumda "daha burjuva" ailelerin çocuklarına derece yaptırmak, kurumlarında yükselmek ve sadece daha fazla para kazanmak için yarışır hale geliyor.

Toplum içerisindeki sınıf ayrılıkları yetmezmiş gibi eğitim sisteminin özelleştirilmesi sonucunda, ciddi düzeyde paralar ödeyerek kaliteli eğitim alacağını düşünen insanlar, bu tip kurumların içerisinde bile sınıflara ayrıştırılmaktadır.

Birtakım dayatılmış sınav ve sorularla az puan alanlar ve çok puan alanlar birbirinden ayrıştırılarak eğitim ve-

rilmeye çalışılmaktadır. Bu durum öğrenciler arasında yeterince ayrıştırıcı olmasıyla birlikte eğitimciler arasında da, iyi puan alanlara daha özenli eğitim vermek gibi tehlikeli sonuçlara sebep olmaktadır.

Küresel çapta bir toplumu geriye götürmek, sanayisini, ahlakını ve politik durumunu geriye çekmek veya o toplumu bir başka güce mahkum etmek için bile eğitimi zayıflatmak kullanılabilir; yoruk; topluma paralı ve daha da kötü sınıflandırılmış paralı bir eğitim sistemini dayatmak, bu topluma değer kazandırmak bir tarafa, toplumdaki bireylerin, düşünemeyen, araştıramayan, eleştiremeyen ve bencil bireyler olması- na sebep olmaktadır.

Ne tarafından bakılırsa bakılsın, özelleştirilmiş ve sınıflara ayrıştırılmış bir eğitim sistemi; gerek eğitim görenler, gerekse eğitimi verenler açısından, bir bireyi veya toplumları geliştirmekten, ileriye taşımaktan ziyade, köreltmeye mahkumdur. ■

Prof. Dr. M. Murat Erdoğan | Türk Alman Üniversitesi Göç ve Uyum Araştırmaları Merkezi Müdürü

Sınırlamanın En Kibar Çerçevesi:

"Misafirlik"

"Almanya'da Türk 'Göçmenler' ve Türkiye'de Suriyeli 'Sığınmacılar' - Statü Kaybının Sonuçları"

En geniş şekliyle "insani hareketlilik" olarak tanımlanan göç, medeniyetin gelişmesinin en önemli motivasyondur. Yerinden, konumundan, kariyerinden, yaşam standartlarından memnun olmayan insanların büyük mücadelesinin adı olan göç, aynı zamanda mikro düzeyde kahramanlıklar alanıdır. Çünkü hayata karşı bir meydan okumadır göç. Yaşadığı yeri ve imkanlarını değiştiremeyenler, bulundukları yeri değiştirmek için göç ederler. Onun için hırslıdır, kararlıdır, cesurdur. Anadolu'nun en ücra köşesinden çıkıp, dilini, insanlarını, yaşam şeklini, kültürünü, suyunu, havasını hiç bilmediği bir yere gitme kararlılığındaki insanlar dünyayı değiştiren, geliştiren insanlardır. Bunu bazen bizzat kendileri yapar, bazen çocukları, torunları. Ama en zor olan var olunan alışlageldik yerden kopmaktır. Bunu başardıktan sonra Münih de aynıdır, Malmö de, Strazburg da, Sydney de San Francisco da... Göç, daha iyi bir hayat arayışının adıdır aslında. Hayatlarının riskini alarak, "dünya için küçük ama kendileri için büyük" adım atan göçmenler, S. Castles ve M. J. Miller'in Göçler Çağı kitabında yazdıkları gibi sadece sınırları değil, zihinsel duvarları da yıkarlar. Aradan yıllar geçer, ya azınlıkta olanlar genele zorla ya da kendi istekleri ile tabi olur, ya da (çoğunlukla) "hibrid" kültürler gelişir, bu kültürler önceden yabancı olan alanlarda yeni kimlik inşaları yaratır, yani bu sefer onlar "yerli" olurlar ve yeni gelenleri "göçmen" olarak görürler... Hatta hızlıca kendi geçmiş tecrübelerinden koparak, bir kısmı gelenleri tehdit olarak bile görür. Öyle ya da böyle, göç hayatın vazgeçilmezi ve insanın dünyaya meydan okumasının bir yansımasıdır. Dünyada 250 milyonu aşkın uluslararası göçmen olduğu tahmin ediliyor. İnsani hareketlilik çoğunlukla hem göçmene hem geldiği ülkeye hem de yeni yerleştiği ülkeye katkı sunuyor.

Ama keşke göçün sadece bu türü ol saydı. Ne yazık ki göç her zaman kişilerin ya da toplulukların kendi isteği ile gerçekleşmez. Bir gün kapınıza gelirler ya da etrafta silahlı insanlar dolaşır, çevrenize bombalar düşer, hayatınızı kurtarma kaygısı ile evinizden ve hatta gerekirse ülkenizden kaçarsınız. Bu sefer "daha iyi bir hayat arayışının adı" olan göç, en dramatik, en travmatik şekliyle sadece bir kaygı ile şekillenir: kendinizin ve yakınlarınızın hayatlarını kurtarmak. Statünüzü, işinizi, evinizi, yakınlarınızı, her şeyinizi bir anda başkalarının kararları ile kaybedersiniz, "mülteci" olursunuz. Bu yetmezmiş gibi, bir de gittiğiniz yerde sizi tehdit olarak görürler; "yük" olan, istenmeyen, korkulan olursunuz. Bir gün içinde bir ekmeğe, başınızı sokacak bir

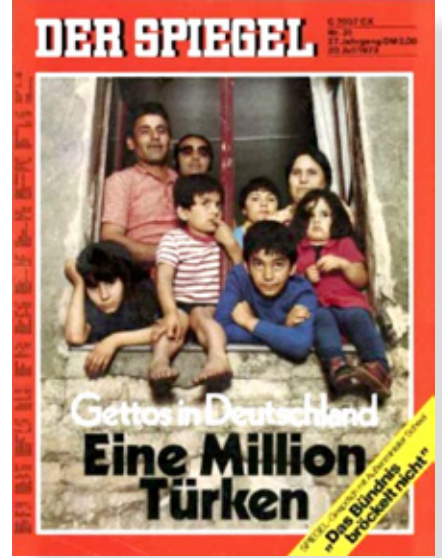
çadıra, bir yudum suya mahkum kalırsınız. Çoğunlukla da gittiğiniz yeni yaşam alanı, geldiğinizden çok iyi değildir, hatta kötüdür.

Türkiye, göçün bütün türlerini yakından yaşayan ülke olarak önemli bir "insani hareketlilik" tecrübesine sahiptir. "İç göç" olarak adlandırılan göç hareketliliğinin dünyada en yoğun yaşandığı ülkelerden birisi olan Türkiye'de yılda 2,4 milyondan fazla insan bulunduğu şehri terk ederek başka kentlere göç ediyor. Türkiye nüfusunun ülke içindeki hareketliliği, Türk toplumunu, ekonomisini, kültürünü en fazla dönüştüren husustur. Türkiye yurtdışına göç veren bir ülkedir aynı zamanda. 1960'lı yıllarda Almanya ile başlayan Avrupa'ya işçi gücü göçü, beklentilerin aksine kısa zamanda öyle bir boyuta ulaştı ki, "işçi istemiştik, insanlar geldi" denilen yeni bir sosyal fenomen hem Türklerin hem de Almanların gerçeği oldu. Halen 6,5 milyonu aşkın Türkiye kökenli başta Almanya olmak üzere Türkiye dışında yaşıyor. Artık yeni bir Türk göçmen kimliğinden söz ediyoruz. "Gurbetçi", "Alamancı" ve hatta "göçmen" Türklerden değil, artık "Türk diasporası"ndan söz ediliyor. Türkiye, kendi toprakları dışında en fazla insanı bulunan ilk on ülke arasında sayılıyor. Zorunlu göç de Türkiye'nin göç tarihinin ayrılmaz bir parçası. Balkan Savaşlarından bu yana, Osmanlı bakiyesinin sığındığı yer olan Türkiye topraklarının yeni insanları, çoğunlukla zorunlu göç mağdurları. Kemal Karpat üstadın dediği gibi Türkiye Cumhuriyeti göçlerle kurulan bir ülke... Ama bu süreç de acılı bir süreçti. Bunun en çarpıcı örneği "Mübadele"de yaşanır. Türkiye'ye Yunanistan'dan gönderilenler ve Türkiye'de Yunanistan'a gidenlerin özlemi, hasreti, travması hala yaşanır. Türk toplumu sadece kendi içinde göçler yaşamadı, bir de "dışarıdan" gelenler oldu. Türkiye'nin 1923'te kurulan yeni Cumhuriyeti bir ulus devlet yaratmak istiyordu. Onun için Osmanlı bakiyesi sayılan topraklardan herkeşe kapısını açtı. Bunlara "Türk" dedi. Kısa zamanda vatandaşlık verdi, hatta 1934'te çıkardığı İskan Kanunu ile bu kişilerin hukuki ve yerleştirme biçimlerini de belirledi. Oldukça geniş tanımlanan ve ırksal bağlılığı aşan bir tanımla belirlenen "Türk soylular" dışındakiler ise "yabancı" kabul edildi.

Soğuk Savaş sonrasında Türkiye'nin bölgesinde yaşanan karmaşa daha da yoğunlaştı. İran, Irak ve en son da Suriye'de yaşananlar, komşu Türkiye'yi doğrudan etkiledi. Ama 2011 sonrasında yaşananlar kadar hiçbir insani akım kalıcı olmadı. Mart 2011'de Suriye'de başlayan rejim karşıtı hareketler, "Arap Baharı" rüzgarının bir parçası olarak algılandı. Halkın sokaklara taşan taleple-

rinin karşılanacağı, bu olmazsa yönetimin değişeceği beklendi. Ama Suriye'de durum hiç de beklendiği gibi olmadı. Önce rejim güçleri acımasızca barışçıl eylemleri ve hak taleplerini silahlarla bombalarla susturmaya çalıştı. Aradan geçen kısa zamanda katliamlar yaşanmaya başlandı. Ardından bölgesel ve küresel güçler devreye girdi. Suriye Orta Doğu'nun Akdeniz'e açılan önemli ülkesi bir anda vekaletler savaşının ortasında kaldı. Yönetimin acımasızlığı yetmezmiş gibi, güçler savaşının vahşi ortamı Suriyelileri ülke dışına kaçmaya zorladı. Türkiye, Ürdün ve Lübnan Suriye'den kaçanların doğal olarak ilk geldikleri yerler oldu. Rejimin özellikle Türkiye sınırında yaşayan Sünni Araplara yönelik saldırıları nedeniyle büyük çoğunluk, 911 km'lik sınırı olan Türkiye'ye geldi. Türkiye'ye ilk olarak 29 Nisan 2011'de girişler başladı, 2012 başında sayı 15 bine çıktı. 2012'de ise bu sayı 225 bin olmuştu. Ama asıl sıçrama Suriye'de IŞİD'nin devreye girmesi ile yaşandı. Türkiye'deki Suriyelilerin sayısı 2014'te 1,5 milyonu, 2015'te 2,5 milyonu, 2016'da 2,8 milyonu, 2017'de ise 3,4 milyonu aştı. Eylül 2018 itibarı ile Türkiye'deki kayıtlı ve kendilerine "geçici koruma" statüsü verilen Suriyeli sayısı 3.559.262'ye ulaştı. Bu arada kayıtlama sürecinin devam ettiğini, günde ortalama 600 civarında yeni kayıt alındığını da unutmamak gerekiyor. Sadece Türkiye'nin değil, dünya tarihinin bile gördüğü en büyük insanlık krizlerinden birisinde Türkiye sadece hedef değil, aynı zamanda transit ülke olarak kullanıldı. Özellikle 2014-2016 arasında en az 1,5 milyon Suriyeli ve Suriyeli olmayan mülteci Türkiye üzerinden Avrupa'ya geçti. Suriyeliler için uygulanan "açık kapı politikası" diğer mültecilerin de kolayca Türkiye'ye gelmesine neden oldu. Oysa Türkiye'de 2008 yılında sadece 14 bin, 2011 yılında ise toplam 58 bin mülteci vardı. Halen Türkiye'de 3,5 milyonu Suriyeli olmak üzere en az 4,1 milyon mülteci bulunuyor.

Mültecilik ile göçmenlik arasında sadece sürecin işleyişi ve statü bakımından değil, pek çok anlamda ciddi farklılıklar bulunuyor. Onun için göçmenler genelde gelişmiş ülkelerde, mülteciler ise genelde gariban, yoksul komşu ülkelerde yer alırlar. Nitelikli göçmeni her ülke ister, ama mülteciyi her ülke potansiyel tehdit olarak görür. Ama neticede sözünü ettiklerimiz bir statü farklılaşmasına uğrarlar. Genelde de gayet sempatik gelen "misafir" sözcüğü ile ilişkilendirilirler. Oysa bir süre sonra "misafirlik" statüsünün sosyal bir sınırlamanın aracı olduğu anlaşılır. İster Almanya'da Türk, ister ABD'nde Meksikalı, ister Fransa'da Faslı, Ceza-

yırlı, ister İngiltere'de Hintli olun, ister Türkiye'de Suriyeli ya da İranlı, statünüzden bağımsız "öteki" olursunuz. İşminiz bile yoktur artık. Siz asıl topluma entegre olmanız beklenen ve hatta bazen bağır bağır talep edilen birer "eklenti" olarak etiketlenirsiniz. Hele işler kötüye giderse, başarısızlıklar, ekonomik çöküntüler, hayat pahalılığı, işsizlik, kriminalite artarsa, zaten hazırda bekleyen "günah keçileri" siz olursunuz. Önce size "misafir" olduğunuz hatırlatılır. Sonra da yük olduğunuz vurgulanır. Oysa sizler o ülkenin vatandaşlarından çok daha fazla katkı veriyor olabilirsiniz yaşadığınız ülkeye. Bu bir şeyi değiştirmez çok. Mevcut olan, hakim olan ve orada yerleşik olan sizi ancak onlar gibi oldukça sever. Daha garibi, hem onlara katkı vermenizi ister hem de onlar kadar da iyi olmanızdan haz etmez. "Türkler iyidir, eğer sadece işçi olarak kalırsa!"

Her göç ve hele de mültecilik büyük bir insani dramdır, travmadır. Bu aynı zamanda bir statü kaybıdır. Yeni basit statüler için savaşmanız gerekir. Bu mücadele de genelde eşit koşullarda yaşanmaz. Bunları aşmaya da sadece sizin gücünüz yetmez. Bazen toplumların çeşitliliği, zenginliği ve vizyoner yöneticiler, bu konularda kapıları açarlar. O zaman kaybedilen statülerin yerine çok daha iyileri bile konulabilir. Ama artık siz ne geldiğiniz yerin insanısınız, ne de şu an bulunduğunuz yerin. Ya da her ikisinin birden. Buna imkan sağlayan o toplumun hoşgörüsü kadar yeni gelenlerin çabalarıdır. Kitlesel insani akınlarda bu tedirginlik illa düşmanlık ya da ırkçılık olarak da etiketlenemez. Almanya'da 1990 sonrası yaşanan "Ossi-Wessi" uyum sürecinde gördüğümüz gibi. Ama kitlesel akınlarda sayılar çok büyükse, yerleşik toplumun huzursuzluğunu anlamak durumundayız. Herkes iyiliksever, yardımsever, vicdanlı olmak, empati kurmak zorunda değil. Yabancılaşma ve duygusal ve kimlikli statü kayıpları hep yaşanacaktır. Önemli olan bir arada huzur içinde yaşama kültürünü nasıl geliştirebileceğiz ve bunu nasıl çeşitlendirebileceğiz, bunun arayışı içinde olmaktır. Bütün bunların anahtarı ise insani etnisitesi, dini, kültürü ve yaşam tercihlerinden bağımsız insan olarak ele almak ve insan temelli bir politik alan yaratmaktır.

İnsan hakları evrensel beyannamesi*

Madde 1

Bütün insanlar hür, haysiyet ve haklar bakımından eşit doğarlar. Akıl ve vicdana sahiptirler ve birbirlerine karşı kardeşlik zihniyeti ile hareket etmelidirler.

Madde 2

Herkes, ırk, renk, cinsiyet, dil, din, siyasi veya diğer herhangi bir akide, milli veya içtimai menşe, servet, doğuş veya herhangi diğer bir fark gözetilmeksizin işbu Beyannamede ilan olunan tekml haklardan ve bütün hürriyetlerden istifade edebilir.

Bundan başka, bağımsız memleket uyruğu olsun, vesayet altında bulunan, gayri muhtar veya sair bir egemenlik kayıtlamasına tabi ülke uyruğu olsun, bir şahıs hakkında, uyruğu bulunduğu memleket veya ülkenin siyasi, hukuki veya milletlerarası statüsü bakımından hiçbir ayrılık gözetilmeyecektir.

Madde 3

Yaşamak, hürriyet ve kişi emniyeti her ferдин hakkıdır.

Madde 4

Hiç kimse kölelik veya kulluk altında bulundurulamaz; kölelik ve köle ticareti her türlü şekliyle yasaktır.

Madde 5

Hiç kimse işkenceye, zalimane, gayriinsani, haysiyet kırıcı cezalara veya muamelelere tabi tutulamaz.

Madde 6

Herkes her nerede olursa olsun hukuk kişiliğinin tanınması hakkını haizdir.

Madde 7

Kanun önünde herkes eşittir ve farksız olarak kanunun eşit korumasından istifade hakkını haizdir. Herkesin işbu Beyannameye aykırı her türlü ayırdedici mualeleye karşı ve böyle bir ayırdedici muamele için yapılacak her türlü kışkırtmaya karşı eşit korunma hakkı vardır.

Madde 8

Her şahsın kendine anayasa veya kanun ile tanınan ana haklara aykırı muamelelere karşı fiilli netice verecek şekilde milli mahkemelere müracaat hakkı vardır.

Madde 9

Hiç kimse keyfi olarak tutuklanamaz, alıkonulanamaz veya sürülemez.

Madde 10

Herkes, haklarının, vecibelerinin veya kendisine karşı cezai mahiyette herhangi bir isnadın tespitinde, tam bir eşitlikle, davasının bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından adil bir şekilde ve açık olarak görülmesi hakkına sahiptir.

Madde 11

Bir suç işlemekten sanık herkes, savunması için kendisine gerekli bütün tertibatın sağlanmış bulunduğu açık bir yargılama ile kanunen suçlu olduğu tespit edilmedikçe masum sayılır.

Hiç kimse işlendikleri sırada milli veya milletlerarası hukuka göre suç teşkil etmeyen fiillerden veya ihmallerden ötürü mahkum edilemez. Bunun gibi, suçun işlendiği sırada uygulanabilecek olan cezadan daha şiddetli bir ceza verilemez.

Madde 12

Hiç kimse özel hayatı, ailesi, meskeni veya yazışması hususlarında keyfi karışmalara, şeref ve şöhretine karşı tecavüzlere maruz bırakılamaz. Herkesin bu karışma ve tecavüzlere karşı kanun ile korunmaya hakkı vardır.

Madde 13

Herkes herhangi bir devletin sınırları dahilinde serbestçe dolaşma ve yerleşme hakkına haizdir.

Herkes, kendi memleketi de dahil, herhangi bir memleketi terketmek ve memleketine dönmek hakkına haizdir.

Madde 14

Herkes zulüm karşısında başka memleketlerden mülteci olarak kabulü talep etmek ve memleketler tarafından mülteci muamelesi görmek hakkını haizdir. Bu hak, gerçekten adi bir cürüme veya Birleşmiş Milletler prensip ve amaçlarına aykırı faaliyetlere müstenit kovuşturmalar halinde ileri sürülemez.

Madde 15

Her ferдин bir uyrukluk hakkı vardır.

Hiç kimse keyfi olarak uyrukluğundan ve uyrukluğunu değiştirmek hakkından mahrum edilemez.

Madde 16

Evlilik çağına varan her erkek ve kadın, ırk, uyrukluk veya din bakımından hiçbir kısıtlamaya tabi olmaksızın evlenmek ve aile kurmak hakkına haizdir. Her erkek ve kadın evlenme konusunda, evlilik süresince ve evliliğin sona ermesinde eşit hakları haizdir.

Evlenme akdi ancak müstakbel eşlerin serbest ve tam rızasıyla yapılır.

Aile, cemiyetin tabii ve temel unsurudur, cemiyet ve devlet tarafından korunmak hakkını haizdir.

Madde 17

Her şahıs tek başına veya başkalarıyla birlikte mal ve mülk sahibi olmak hakkını haizdir.

Hiç kimse keyfi olarak mal ve mülkünden mahrum edilemez.

Madde 18

Her şahsın, fikir, vicdan ve din hürriyetine hakkı vardır; bu hak, din veya kanaat değiştirmek hürriyeti, dinini veya kanaatini tek başına veya topluca, açık

olarak veya özel surette, öğretim, tatbikat, ibadet ve ayinlerle izhar etmek hürriyetini içerir.

Madde 19

Her ferдин fikir ve fikirlerini açıklamak hürriyetine hakkı vardır. Bu hak fikirlerinden ötürü rahatsız edilmemek, memleket sınırları mevzubahis olmaksızın malûmat ve fikirleri her vasıta ile aramak, elde etmek veya yaymak hakkını içerir.

Madde 20

Her şahıs saldırsız toplanma ve dernek kurma ve derneğe katılma serbestisine maliktir.

Hiç kimse bir derneğe mensup olmaya zorlanamaz.

Madde 21

Her şahıs, doğrudan doğruya veya serbestçe seçilmiş temsilciler vasıtasıyla, memleketin kamu işleri yönetimine katılmak hakkını haizdir.

Her şahıs memleketin kamu hizmetlerine eşitlikle girme hakkını haizdir. Halkın iradesi kamu otoritesinin esasıdır; bu irade, gizli şekilde veya serbestliği sağlayacak muadil bir usul ile cereyan edecek, genel ve eşit oy verme yoluyla yapılacak olan devri ve dürüst seçimlerle ifade edilir.

Madde 22

Her şahsın, cemiyetin bir üyesi olmak itibarıyla, sosyal güvenliğe hakkı vardır; haysiyeti için ve şahsiyetinin serbestçe gelişmesi için zaruri olan ekonomik, sosyal ve kültürel hakların milli gayret ve milletlerarası işbirliği yoluyla ve her devletin teşkilatı ve kaynaklarıyla mütenasip olarak gerçekleştirilmesi ne hakkı vardır.

Madde 23

Her şahsın çalışmaya, işini serbestçe seçmeye, adil ve elverişli çalışma şartlarına ve işsizlikten korunmaya hakkı vardır.

Herkesin, hiçbir fark gözetilmeksizin, eşit iş karşılığında eşit ücrete hakkı vardır.

Çalışan her kimsenin kendisine ve ailesine insanlık haysiyetine uygun bir maaş ve sosyal koruma vasıtalarıyla da tamamlanan adil ve elverişli bir ücrete hakkı vardır.

Herkesin menfaatlerinin korunması için sendikalar kurmaya ve bunlara katılmaya hakkı vardır.

Madde 24

Her şahsın dinlenmeye, eğlenmeye, bilhassa çalışma müddetinin makul surette sınırlandırılmasına ve muayyen devrelerde ücretli tatillere hakkı vardır.

Madde 25

Her şahsın, gerek kendisi gerekse ailesi için, yiyecek, giyim, mesken, tıbbi bakım, gerekli sosyal hizmetler dahil olmak üzere sağlığı ve refahını temin edecek uygun bir hayat seviyesine ve işsizlik, hastalık, sakatlık, dulluk, ihtiyarlık veya geçim imkânlarından iradesi dışında mahrum bırakacak diğer hallerde güvenliğe hakkı vardır.

Ana ve çocuk özel ihtimam ve yardım görmek hakkını haizdir. Bütün çocuklar, evlilik içinde veya dışında doğsunlar, aynı sosyal korunmadan faydalanırlar.

Madde 26

Her şahsın öğrenim hakkı vardır. Öğrenim hiç olmazsa ilk ve temel safhalarında parasızdır. İlk öğretim mecburidir. Teknik ve mesleki öğretimden herkes istifade edebilmelidir. Yüksek öğretim, liyakatlerine göre herkese tam eşitlikle açık olmalıdır.

Öğretim insan şahsiyetinin tam gelişmesini ve insan haklarıyla ana hürriyetlerine saygının kuvvetlenmesini hedef almalıdır. Öğretim bütün milletler, ırk ve din grupları arasında anlayış, hoşgörü ve dostluğu teşvik etmeli ve Birleşmiş Milletlerin barışın idamesi yolundaki çalışmalarını geliştirmelidir.

Ana baba, çocuklarına verilecek eğitim türünü seçmek hakkını öncelikle haizdirler.

Madde 27

Herkes, topluluğun kültürel faaliyetine serbestçe katılmak, güzel sanatları tatmak, ilim sahasındaki ilerleyişe iştirak etmek ve bundan faydalanmak hakkını haizdir.

Herkesin yarattığı, her türlü bilim, edebiyat veya sanat eserlerinden mütevellit manevi ve maddi menfaatlerin korunmasına hakkı vardır.

Madde 28

Herkesin, işbu Beyannamede derpiş edilen hak ve hürriyetlerin tam tatbikini sağlayacak bir sosyal ve milletlerarası nizama hakkı vardır.

Madde 29

Her şahsın, şahsiyetinin serbest ve tam gelişmesi ancak bir topluluk içinde mümkündür ve şahsın bu topluluğa karşı görevleri vardır.

Herkes, haklarının ve hürriyetlerinin kullanılmasında, sadece, başkalarının haklarının ve hürriyetlerinin gereğince tanınması ve bunlara saygı gösterilmesi amacıyla ve ancak demokratik bir cemiyette ahlâkın, kamu düzeninin ve genel refahın haklı icaplarını yerine getirmek maksadıyla kanunla belirlenmiş sınırlamalara tabi tutulabilir.

Bu hak ve hürriyetler hiçbir vechile Birleşmiş Milletlerin amaç ve prensiplerine aykırı olarak kullanılamaz.

Madde 30

İşbu Beyannamenin hiçbir hükmü, herhangi bir devlete, zümreye ya da ferde, bu Beyannamede ilan olunan hak ve hürriyetleri yoketmeye yönelik bir faaliyete girişme ya da eylemde bulunma hakkını verir şekilde yorumlanamaz.